

ადამიანი, რომელიც სიხოსხლავი ლეგენდად იქცა
 10

«მეუფა პეტრა განაცხადებს, ასეთი პატრიარქი არ მიწევს, და ათიოდე მღვდელთან ერთად ალტერნატიულ საპატრიარქოს შექმნის»
 6

«პეტრას მხარეს შეიძლება დადგან მეუფა დიმიტრი, პატრიარქის ძმისშვილი, მიუნხენში იმისა, რომ ახლა თითქმის უთანხმოება აქვთ...»

«ვერცხლის მედალს» ოქროს ფასი დაედო

11

ვინ და რისთვის დანიშნა ამერიკის «მწვანე ბერები» პატრიარქის დაცვის უფროსად?
 2

„მწვანე ბერების“ უნიკალური ამოცანაა არაკონვენციური ბრძოლის წარმოება. რას ნიშნავს და რა იგულისხმება არაკონვენციური ბრძოლაში? საზოგადოდ, არაკონვენციური ომში გამოყენებულ მეთოდებს მიეკუთვნება იმპაქტუა სექშიანობა, პოლიტიკური გვლელობები, დივერსიები, სახელმწიფო გადატრიალებები და სხვა ძირგამომთხრელი სექშიანობა.

არჩევანი კარგსა და ცუდს შორის
 9

«დილით მოვას კივილი რომ არ გვეღვიძებს, სწორედ 1783 წელს გაფორმებული ტრაქტატის «ბრაუნია»
 8

«მათ არა შორიან თეთრუბვილის, არამედ პატრიარქის ლიკვიდასია სურდათ»

მამა ბასილი:
 «მეღალი იერარქიის სასულიერო პირები დაკანონებულად დაუიღონ ფასად მიწიერულ სასჯელს კვირდებოდნენ და თავიანთი ბიზნესიდან წილსა და უჩუნივლ ხსოვრებას სთავაზობდნენ»
 4

«რად უნდა საქართველოს 47 ეპისკოპოსი, რომელთა ნახევარი პატრიარქობაზე ფიქრობს?»

«უარყოფითი აღმშენებლობის» საბჭოთა და ეროვნული თავისებურებები
 7

13 «საქართველო შეიძლება აღმოჩნდეს სხვა ტერიტორიების დაკარგვის საფრთხის წინაშე»

თუ საპატრიარქოში განვითარებულ პროცესებსა და „ციანიდის საქმეს“ გავიხსენებთ და ამ პროცესებში სოსო ოხანაშვილის როლს გავანალიზებთ, სავარაუდოდ, სწორედ არამომწინდური ბრძოლა მიმდინარეობდა საქართველოს მართლმადიდებელი ეკლესიის წინააღმდეგ. ვინაა ჩარევით და რისთვის დაინიშნა აშშ-ის „მწვანე ბერები“, ამ ძველის საქცდანიშნულების რამდენიმეკუროსი სოსო ოხანაშვილი პატრიარქის დაცვის სამსახურის უფროსად და იყო თუ არა პროცესებში ჩართული გარე ქვეყნის ინიციატივით? ვინ ინიციატივას აკლავდა და იყო თუ არა პროცესებში ჩართული გარე ქვეყნის ინიციატივით? ამ კითხვებზე პასუხი მკითხველისთვის მიგვიწოდებს... ალბათ, სწორედ, ამ კითხვებზე პასუხი ეკლესიამ, ხელისუფლებამ და საზოგადოებამაც მწვანე, ყავისფერი თუ ცისფერი პატრიარქთან დაცვის სამსახურს ამოფარებულ საქცდანიშნულების ნარკომადგენლებში ეძებოდა...

ვინ და რისთვის დაინიშნა ამერიკის «მწვანე ბერები» პატრიარქის დაცვის უფროსად?

საქართველოს მართლმადიდებელ ეკლესიაში მალაღობი იერარქიის სასულიერო პირებს შორის დაპირისპირებაზე პროკურატურის მიერ დეკანოზ გიორგი მამალაძის დაკავებამდეც საუბრობდნენ, თუმცა ე.წ. ციანიდის საქმე იყო ბოლო წვეტი, რომელმაც ეს დაპირისპირება საჯარო სივრცეში გადაიტანა.

დაპირისპირებული მხარეები ერთმანეთს კორუფციადი, არაკეთილსინდისიერებაში, მისტიციზმში, საპატრიარქოს ქონების დაცვებში, მექანისტანობაში და მამათავლობაშიც კი ადანაშაულებენ. მოკლედ, მონასტერი ისე აირია, რომ პასუხგაუცემელია კითხვები: ვინ ვის კლავდა და ვისი დავალებით? ან კლავდა თუ არა ვინმე ვინმეს? ვინ ვის უკეთესს საპატრიარქოში ჯადოს და სჯერათ თუ არა ეკლესიის მესვეურთ წინააღმდეგ არსებობს? „საპატრიარქოს კარის“ ინტერიერებში ჩართული სასულიერო პირები, გარდა ზემოხსენებული მიზეზებისა, ერთ-ერთი პოლიტიკური გეგმის გახორციელების მიზანშეწონიან. „საქართველო და მსოფლიო“ გაგაცნობთ, ვინ ვისი მხარდამჭერია საპატრიარქოში და რა როლს თამაშობდა ეკლესიის წიაღში წარმოქმნილ დაპირისპირებაში პატრიარქის დაცვის ყოფილი უფროსი სოსო ოხანაშვილი, რომელიც, როგორც ცნობილია, საკმაოდ დიდი გავლენით სარგებლობდა საპატრიარქოში. დაპირისპირებული მხარეების ერთ ფრთას მიეკუთვნებიან: მამუზა პატრიარქთან, რომელიც ცნობილია, როგორც სსსრ-ის საპატრიარქოს პირადი მეუღლე და „ნაცმოძრაობის“ დიდი გულმკმობელი, სანდო რეპრეზენტანტი, სანდო რეპრეზენტანტი, მამუზა პატრიარქთან და ა.შ. ამავე კლანის წევრად განიხილება ქუთაის-გაენათის ეპარქიის მიტროპოლიტი, მამუზა ქალისტრატი — სააკაშვილის მეტობზე. გამოიკვეთა, რომ ამავე კლანის მხარდამჭერია ბათუმის მიტროპოლიტი, მეუღლე დიმიტრი პოპოლავილი. მათთან არიან ის სასულიერო პირებიც, რომლებსაც ხელს აძლევთ ამ ფრთის გაძლიერება და პატრიარქის ტახტზე ილია მეორის ძმისშვილის, მეუღლე დიმიტრის, აყვანა. მათი იდეური მომხრე და მხარდამჭერია სოსო ოხანაშვილი პატრიარქის დაცვის სამსახურით, რომელიც თვითონვე დააკომპლექტა მისთვის სანდო ადამიანებით. მეორე ფრთას მიეკუთვნებიან: პატრიარქის მდივან-რაფიკანტი შორენა თათარუაშვილი, მამუზა იაკობი, შორენა იაკობის თაიფორა შუაპი, პატრიარქის მდივანი მიქაელ გოტიპოვილი, პროტოპრესვიტარი გიორგი ზვინაძე და მათი მხარდამჭერები, მათ შორის, ალექსანდრე პატრიარქის მდივანი მოლოტი, მამუზა დავი-

ნი. რადგან დაპირისპირებული ჯგუფების შესახებ ზოგადი წარმოდგენა შევიქმენით, დავუბრუნდეთ პატრიარქის დაცვის ყოფილ უფროსს — სოსო ოხანაშვილს, რომელიც „საპატრიარქოს კარის ინტერიერებსა“ და დაპირისპირებაში ყველაზე აქტიური პირი იყო და რომელიც გიორგი მამალაძის დაკავების შემდეგ, თავის გუნდთან ერთად, დაითხოვა უწინდესმა. ოხანაშვილის ბიოგრაფია ინტერნეტში არ იძებნება, მის შესახებ ინფორმაციას ვერც საპატრიარქოს ვებგვერდზე ნახავთ.

პატრიარქის დაცვის ყოფილი უფროსის ინტერვიუ და მინი დოსიე 2017 წლის 16 იანვარს გაზეთ „კვირის პალიტრაში“ გამოქვეყნდა: „სოსო ოხანაშვილი შს სამინისტროს დაცვის პოლიციის დეპარტამენტის საქართველოს საპატრიარქოს უსაფრთხოებისა და ქონების დაცვის სამმართველოს ყოფილი უფროსია, პოლკოვნიკი. 1993-1997 წლებში — საბრძოლო ხელოვნება „აიკი-დოს“ ფედერაციის პრეზიდენტი. 1997-2007 წლებში მსახურობდა საქართველოს შეიარაღებულ ძალებში, თავდაცვის სამინისტროს სპეცდანიშნულების ბრიგადაში. 1998-2003 წლებში აშშ-ში გაიარა სპეცდანიშნულების რამდენიმე კურსი. 2003 წელს გახდა „მწვანე ბერები“. 2004 წლიდან ოხანაშვილი იყო პატრიარქის უსაფრთხოების დაცვის უფროსი და მისი პირადი მცველი, პირველი ქართული სამშვიდობო მისიის მონაწილე მთავრად (2003 წ.). იყო თავდაცვის სამინისტროს სპეცდანიშნულების სკოლის მეთაური (2007 წ.). კარგად ფლობს ინგლისურ და რუსულ ენებს, ჰყავს მეუღლე და 4 ვაჟი“ — აი ეს არის მოკლე ბიოგრაფია, რომლის მოძიებასაც სოსო ოხანაშვილზე შეძლების.

ცნობისთვის: „მწვანე ბერები“, რომლებსაც, მწვანეს გარდა, სხვა ფერის ბერებიც შეიძლება ეხსოვოდ, აშშ-ის შეიარაღებული ძალების ელიტური სპეცდანიშნულება. „მწვანე ბერები“, გარდა სამხედრო და დივერსიული კვალიფიკაციისა, ფლობენ უცხო ენებს, ენევიან სადაზვერუო და ძირგამომხრებელ საქმიანობას, აქვთ განათლება დიპლომატიასა და ფსიქოლოგიაში. უშუალო საბრძოლო და დივერსიული მოქმედებების გარდა, სპეციალური ძალების უპირველესი ამ-

შეცდებიან პოლიტიკური გადატრიალების მოწყობას, თუ საპატრიარქოში განვითარებულ პროცესებსა და „ციანიდის საქმეს“ გავიხსენებთ და ამ პროცესებში სოსო ოხანაშვილის როლს გავანალიზებთ, სავარაუდოდ, სწორედ არაკონვენციური ბრძოლა მიმდინარეობდა საქართველოს მართლმადიდებელი ეკლესიის წინააღმდეგვის ჩარევით და რისთვის დაინიშნა აშშ-ის „მწვანე ბერები“, ამ ქვეყნის სპეცდანიშნულების რამდენიმეკუროსი პატრიარქის დაცვის სამსახურის უფროსად და იყო თუ არა პროცესებში ჩართული გარე ქვეყნის ინიციატივით? ვინ შეიძლება იყოს ეს გარე ქვეყნის ინიციატივით? ვინ შეიძლება იყოს ეს გარე ქვეყნის ინიციატივით? ამ კითხვებზე პასუხი მკითხველისთვის მიგვიწოდებს... ალბათ, სწორედ, ამ კითხვებზე პასუხი ეკლესიამ, ხელისუფლებამ და საზოგადოებამაც მწვანე, ყავისფერი თუ ცისფერულ-

არავისთვის არის სარწმუნო, რომ გიორგი მამალაძე პატრიარქთან საინტერესოა, ვის და რატომ აწუხებს ხელს გაემოქიება და როგორ მოახერხებს სოსო ოხანაშვილმა საქართველოს დატოვება მანამდე, სანამ «ციანიდის საქმე» ჯერ კიდევ მიხვდებიან იყო?

ოცანა არაკონვენციური ბრძოლის წარმოება. რას ნიშნავს და რა იგულისხმებს არაკონვენციური ბრძოლა? საზოგადოდ, არაკონვენციური ბრძოლა იმის გამოყენებასაა, რომელიც მეთოდებს მიეკუთვნება იატაკქვეშა საქმიანობა, პოლიტიკური მკვლელობები, დივერსიები, სახელმწიფო გადატრიალებები და სხვა ძირგამომხრებელი საქმიანობა. სპეცალურმა ჯგუფმა შეიძლება აწარმოოს გარკვეული წრეების მიზანმიმართული დეზინფორმაცია, გადაბირება, მოსყიდვა, დაშინება და ამ გზით მოამზადოს ადამიანები, რომლებიც

ტიან დაცვის სამსახურს ამოფარებულ სპეცდანიშნულების ნარკომადგენლებში ეძებოდა...

ობიექტურობა მოითხოვს, აღინიშნოს, რომ მამინ, როდესაც ლიბერალებად წოდებული პოლიტიკური სპექტრის ნარკომადგენლები საპატრი-

არქოში რუსულ გავლენაზე საუბრობენ და ე.წ. ციანიდის საქმესაც ლამის რუსულ სპეცსამსახურებს მიაწერენ, „მწვანე ბერები“ სოსო ოხანაშვილი, რომელსაც ამერიკაში ჰქონდა სპეცკურსები გავლილი, და მისი სამსახურის (პატრიარქის დაცვა) ნევრები, რომლებიც სანდოობის მიხედვით ჰყავდა შერჩეული, ან უნარონი იყვნენ, ან, უარეს შემთხვევაში, რუსეთის სპეცსამსახურის გავლენის აგენტები, რაც, პრაქტიკულად, გამოიცილება... პატრიარქის დაცვის ყოფილი უფროსის ბიოგრაფია იმაზე მიუთითებს, რომ იგი სწორედ ამერიკის სპეცსამსახურების ინტერესების გასაძლიერების მიზანშეწონილი ინიციატივით ინიშნა. მისი ახლო კავშირის „ნაციონალურ მოძრაობასთან“, ამ მოცემულთაზე აშშ-ის სპეცსამსახურებთან მიყვანა. არსებობს ვერსიები იმის შესახებაც, რომ „მწვანე ბერებიანები“, შესაძლოა, პატრიარქისა და მისი გარემოცვის სატელეფონო თუ სხვა საუბრებსაც ინერდენ და ინფორმაციას აწვდიდნენ იმ სამსახურებს, რომლებიც საპატრიარქოს საშინაო საქმეებით არიან დაინტერესებული.

ამასთანავე, თუ საპატრიარქოში არსებულ დაპირისპირებასა და „ციანიდის საქმეს“ უფრო გლობალურად განვიხილავთ, პირადად უწინდესისა და ეკლესიის მალაღობი რეიტინგი თავსატეხად იქცა გლობალიზაციის პროცესის მოსურნე ძალებისთვის და, შეიძლება ითქვას, ამჟამად პრობლემა მეტ-ნაკლებად მოხსნილია, რადგან, სამწუხაროდ, საქართველოს მართლმადიდებელი ეკლესია, ასე თუ ისე, დისკრედიტებულია.

მას შემდეგ, რაც სოსო ოხანაშვილი საპატრიარქოდან დაითხოვეს, მის ხისტ ხასიათსა თუ სისასტიკეზე მეტი შეიქნა ცნობილი. მაგალითად, ოხანაშვილის შესახებ დეკანოზი ბრიგოლი (გოგირაძე) ერთ-ერთ გამოცემასთან ასეთ ამბავს იხსენებს: „არასდროს დამავინყებდა, როგორ დაუმტყვრია თავ-პირი და სისხლი ადინა სამებაში მსახურებისას სოსო ოხანაშვილმა ერთ გაჭირვებულ ბიჭს, სტიმაროსს სოლომონს, მხოლოდ იმის გამო, რომ ეს ბიჭი პატრიარქს მის დაუკითხავად მიეხლამა, ხელზე ეაბოდა და დალოცვა სთხოვა. ახლაც რომ მახსენდება, ემოციებს ვერ ვუშკლავებ. ეგ კაცი არის სამინელი პიროვნება. მაგის შიშით ირგვლივ ვერავინ სუნთქავდა და ძალიან მიკვირს, ასეთ პიროვნებად როგორ ჩამოყალიბდა ადამიანი, რომელიც საპატრიარქოში „ცხვრის ქურქით“ მოვიდა. შემდეგ პატრიარქის ძმის შვილიშვილზე დაქორწინდა და მოგვიანებით, პატრიარქის პირადი დაცვის უფროსობასთან ერთად, ბარო სხალაიას მრჩეველი გახდა. ამ თანამდებობას მის დაპატიმრებამდე ინარჩუნებდა. 2 000 ლარი ჰქონდა ახალაისთან ხელფასი...“

ოხანაშვილის „გამგარავებლად“ მოგვევლინა ტარას შავშიშვილი, რომელიც საპატრიარქოს უსაფრთხოების სამსახურის საორგანიზაციო განყოფილების უფროსის მოადგილე იყო. მას საპატრიარქოს უსაფრთხოების ადმინისტრირება ევალებოდა და, ამასთანავე, ანალიტიკური სამსახურის მესვეური იყო. შავშიშვილი ოხანაშვილის გავშვობის მიზნით და საპატრიარქოს უსაფრთხოების სამსახურშიც სწორედ ოხანაშვილმა მიიყვანა.

და ასე, ნელ-ნელა, სითავებდის ყველა რეკორდი მოხსნა. სოლომონი თვითონ მივიდა პატრიარქთან და უთხრა, სოსომ რაც დამართა. უნმოდესმა მაშინვე გამოაგდო საკურთხეველიდან ოხანაშვილი. ბიჭს სახიდან სისხლი სდიოდა. მე ეს შორიდან შევამჩნიე და მივხვდი, ვისაც შეეძლო ამ საკურთხეველიდან ოხანაშვილს მივხვდი მასთან და ვუთხარი, გარეწარი ხარ-მეთქი და, რა თქმა უნდა, ჩემკენაც გამოიწვიო. ჩემამდე სტიქაროსნებმა არ მოუშვეს...”

პატრიარქის დაცვის ყოფილი უფროსის შესახებ უფლებადამცველმა ინგა ბერიკაშვილმა სოციალურ ქსელში სკანდალური განცხადება გამოაქვეყნა:

„სოსო ოხანაშვილი არის ის პიროვნება, რომელიც უნმოდესის სიძე „ნაციონალური მოძრაობის“ დავალებით გახდა, რადგან ის ერთ-ერთი აგენტია და აგენტები უკვე იმდენი ჰყავს ამ პატარა ქვეყანას, რომ გასაკვირი არაფერია, ტყუილად ცდილობს ამ მარაზმით მოცული ქვეყნებში თავის დაძვრენას! მე, როგორც უფლებადამცველი, ვეკითხები მას: მონამდებს თუ არა „ნაციონალური მოძრაობის“ ლიდერებს უნმოდესის მამის, როდესაც ის მისი დაცვის უფროსი იყო? — არ ვიცი, ეს არსებობს თუ არა, მე მას ადამიანს ვერ ვუწოდებ, რადგან ადამიანობისგან ძალიან შორსაა. დიახ, ბატონო სოსო, მონამდებს და თან მამის, როდესაც თქვენ იყავით მისი დაცვის უფროსი! დიახ, ბატონო სოსო ოხანაშვილი, თქვენს დროს მონამდებს უნმოდესი და, რა თქმა უნდა, უფალი არ დაუშვებდა იმ შედეგს, რაც მამის გქონდათ ყველას ჩაფიქრებული. ის ყავის ჭიქა გასკდა და დაიღვარა მონამდესი ყავა, გახსოვს ხომ, ოხანაშვილი? არა მგონია, გაგიკვირდეს, მე საიდან ვიცი, მე კიდევ ბევრი რამ ვიცი და, სამწუხაროდ, ფაქტებს ვერ დავებ. რომც შემძლებოდა ამ საქმის გამოძიება, ზუსტად ვიცი, რომ უნმოდესი აუცილებლად შეგინდობდა. ბევრჯერ გაპატარა, მაგრამ, როდესაც შენში სატანა მძვინვარებს, შენ უნდა გინდოდეს მისგან გათავისუფლება, მაგრამ უკვე ცხადია, რომ ვერ ელევ „ნაციონალური მოძრაობის“ სატანურ სექტას არ ვიცი, შინაგად ხარ ასეთი თუ კომპრომატე-

ბი გაიძულე, მაგრამ დღეს თუ არა ხვალ, აუცილებლად მოგეკითხება და, ზოგადად ყველას მოეკითხება უნმოდესზე და ეკლესიაზე ასეთი თავდახმების გამო. დიახ, ბატონო სოსო ოხანაშვილი, თქვენ გარეშე უნმოდესთან ახლოს პატარა ბავშვიც ვერ მიდიოდა ისეთი აგრესიით გამოირჩეოდით წირვების დროს რისი მომსწრე მეც ვარ და ბევრჯერ უნმოდესს უნმოდესობა კიდევ, რომ ეგ თქვენი აგრესია ხალხის მიმართ გაგეჩერებინათ და თვითონ უნმოდესი მოდიოდა ჩვენთან დასალოცად... თქვენ მას კი არ იცავდით, სწორედ თქვენი დამსახურებაა, დღეს რომ მისი ჯანმრთელობა დამძიმებულია, შენი დაცვის დროს მარაზმი ხდებოდა ყველგან, რადგან ყველგან საცეცები გქონდათ გაშვებული, რადგან „ნაციონალური მოძრაობის“ აგენტი იყავით, მის ოჯახში ჩასმული“.

მიუხედავად იმისა, რომ ბოლო პერიოდში ასეთი არაერთი ფაქტი გამოჩნდა, ოხანაშვილის პროტექციით საპატრიარქოში მოხვედრილი ადამიანები და ისინიც, ვინც მისი თანამოაზრეები არიან, ოხანაშვილს, ასე ვთქვათ, კბილით იცავენ. რამდენიმე დღის წინათ ოხანაშვილის „გამგარავებლად“ მოგვევლინა ტარას შავშიშვილი, რომელიც საპატრიარქოს უსაფრთხოების სამსახურის საორგანიზაციო განყოფილების უფროსის მოადგილე იყო. მას საპატრიარქოს უსაფრთხოების სამსახურის ადმინისტრირება ევალებოდა და, ამასთანავე, ანალიტიკური სამსახურის მესვეური იყო. შავშიშვილი ოხანაშვილის გავშვობის მიზნით და საპატრიარქოს უსაფრთხოების სამსახურშიც სწორედ ოხანაშვილმა მიიყვანა. შეგახსენებთ, რომ ხელისუფლების სათავეში „ნაციონალური მოძრაობის“ ყოფნისას შავშიშვილი 53-ე საჯარო სკოლის დირექტორი იყო და მისი გათავისუფლება საპროტესტო აქციების შედეგად მოხდა. ტარას შავშიშვილის საქციელმა დალი დასვა ამავდროულად მოსწავლეს, 15 წლის მინილ ალექსიძეს, რომელიც მიღებული სტრესის გამო გარკვეული პერიოდის განმავლობაში უკონტაქტო გახდა. ტარას შავშიშვილის მითითებით, მოზარდი სკოლიდან მისი, როგორც დირექტორის, შეურაცხყოფის მომზადებით დაითხოვეს. არადა, ამ ფაქტს მანდატურებიც არ ადასტურებდნენ. მას შემდეგ ალექსიძეს არც ერთი სკოლა არ იღებდა. არასრულწლოვნების მიუხედავად, მიხეილ ალექსიძე წარდგა სასამართლოს წინაშე, სადაც, მოსამართლეებზე ეფექტის მოსახდენად, სორბონადამთავრებული ტარას შავშიშვილი მის მიერ კონფლიქტების თემატიკაზე დანერვილი ნიგნე-ბით გამოცხადდა... შავშიშვი-

გაუინ, როდესაც ლიბერალურ ნორმატიული პოლიტიკური სექტორის ნაკომადგენლები საპატრიარქოში რუსულ გავლენაზე საუბრობენ და ე.წ. სიანიდის საქმეს ლაშქარს რუსულ სახსრებს მიანიჭებენ, „შენაწი ბეკატი“ სოსო ოხანაშვილი, რომელსაც აპირებენ ქონდა სახსრები გავლილი, და მისი სამსახურის (პატრიარქოს დახვეწა) ნებართვა, როგორც სანდოების მიხედვით კვანდა შერჩეული, ან უნაყოფი იყვნენ, ან, უარს შემთხვევაში, რუსეთის სახსრებს რუსული აგენტები, რაც გამოიხსნება... პატრიარქოს დახვეწის ყოფილი უფროსის ბიოგრაფია იმაზე მიუთითებს, რომ იგი სწორედ აპირებდა სახსრებს მიანიჭებდა და მათი დავალებების შესრულება უნდა ყოფილიყო.

მთელ ამ პროცესს მართვით დაგეგმავდა, მთელ ამ არანორმალურ ვითარებაში კიდევ ვინ არის ბატონი, რომელი სასულიერო თუ საერო პირი, მოლოდინის რაშიმე ვარ... დიახ, არავისთვის არის სარწმუნო, რომ გიორგი მამალაძე მართლ მოქმედებდა. სინტაქსი, ვის და რატომ აუბრუნებ ხელს გამოძიება და რომელი მოსახრება სოსო ოხანაშვილმა საპატრიარქოში დატოვა მანამდე, სანამ „ციანიდის საქმე“ ჯერ კიდევ კიბების პროცესში იყო?!

მთავარი კითხვაა: ვინ და როგორ დაიკავეს პატრიარქის ტახტს? სწორედ ამის გამოა, სავარაუდოდ, ეს ბაკქანალია საპატრიარქოში.

საპატრიარქოში ავტორიტეტული მართლმადიდებელი ეპისკოპოსის მართლმადიდებელი მამა მამალაძის განცხადებით, სრულიად საპატრიარქოში კათოლიკოს-პატრიარქის ბარდაცვალების ისეთი მიზეზის გამო, რომელიც შეუძლებელია ხდის კათოლიკოს-პატრიარქისთვის მოგაქმნების შესაძლებლობა, ეკლესიის ახალი კათოლიკოს-პატრიარქის არჩევაში კათოლიკოს-პატრიარქის მიერ დადგენილი საპატრიარქო ტახტის მოსაყდრე მართლმადიდებელი მამა მამალაძის განცხადებით, მთავარი მიზეზი იყო, რომელიც შეუძლებელია ხდის კათოლიკოს-პატრიარქისთვის მოგაქმნების შესაძლებლობა.

კათოლიკოს-პატრიარქის არჩევას კენჭისყრაში მონაწილეობენ მხოლოდ მღვდელმთავრები. სრულიად საპატრიარქოში კათოლიკოს-პატრიარქის მართლმადიდებელი მამა მამალაძის განცხადებით, მთავარი მიზეზი იყო, რომელიც შეუძლებელია ხდის კათოლიკოს-პატრიარქისთვის მოგაქმნების შესაძლებლობა.

თუ ვერც ერთი კანდიდატი ვერ მიიღებს ხმათა ნახევარზე მეტს, ტარდება ხელახალი კენჭისყრა, რომელშიც მონაწილეობს ის ორი კანდიდატი, რომლებმაც პირველ კენჭისყრაში მიიღეს ხმათა უმრავლესობა. სრულიად საპატრიარქოში კათოლიკოს-პატრიარქის კანდიდატი უნდა აკმაყოფილებდეს შემდეგ მოთხოვნებს: *ეროვნებით იყოს ქართველი, *უნდა იყოს საქართველოს მართლმადიდებელი ეკლესიის მღვდელმთავარი, *უნდა ჰქონდეს საღვთისმეტყველო განათლება და საეკლესიო მმართველობის საკმარისი გამოცდილება, *უნდა იყოს არანაკლებ ორმოცი წლისა და არაუმეტეს სამოცდაათი წლისა, *უნდა იყოს ბერი.

რეპრეზენტაცია? — კი, ბატონო! მაგრამ ეს ხომ 20-იანი და 30-იანი წლები იყო! აბა, კარგად გადახედეთ, მაგ წლებში რა ხდებოდა მსოფლიოში? ეგ ის წლები ხომ არ არის, როდესაც „მსოფლიო დემოკრატიის აკავან“ ამერიკაში ჩინელებსა და ზანგის მკვლელობას ადამიანის მკვლელობა მოვიცილათ? რომ არ ითვლებოდა და არც კი ისჯებოდა? მხოლოდ ის ფაქტი რად ღირს, რომ ევროპის მოწინავე დემოკრატიის ქვეყანა საფრანგეთში გილიოტინა მხოლოდ გასული საუკუნის სამოციანი წლების ბოლოს გაუქმდა. მანამდე არასასურველ პერსონებს თავის მოკვებით სჯიდნენ.

ბაკური სვანიძის საავტორო გვერდი www.geworld.net თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

«უარყოფითი აღფრენობის» საბჭოთა და ეროვნული თავისებურებები

რა აკავშირებს დიად საბჭოეთს თბილისის მერის 2017 წლის არჩევნებთან? — თითქოს არაფერი, მაგრამ ამ სტატიის დაწერა სწორედ თბილისის მერობის ერთ-ერთი კანდიდატის საარჩევნო ვიდეოკლიპმა გადამაწყვეტინა. ეს კლიპი ისე ხშირად გადის სხვადასხვა ტელევიზიის ეთერში, რომ გამორიცხულია, მაყურებელს ყურადღებიდან გამოიჩინოდა.

საუბარია მმართველი პარტიის მერობის კანდიდატ კახა კალაძეზე. ერთ-ერთ საარჩევნო რეკლამში მასზე ასეთი რამეს ამბობენ: „კახა კალაძის ენერგეტიკის მინისტრობის პერიოდში დაიწყო ისეთი აღმშენებლობა, როგორც საქართველოში 70-იანი წლების შემდეგ არ ყოფილა!“ რა დაიწყო და რა დასრულდა ფეხბურთელის ენერგეტიკოსობის პერიოდში ჩვენს ქვეყანაში, ეს სპეციალისტებმა შეაფასონ. ჩვენ სულ სხვა რამეზე ვამახვილებთ ყურადღებას — აი იმ 70-იანი წლებზე, რომელზე უფრო დიდი „აღმშენებლობითაც“ ტრამპიზმის თბილისის მომავალი მერი. კი მაგრამ, რატომ არ უნდა იტრაბახოს, თუ ეს მართლაც ასეა? კი, ბატონო, იტრაბახოს მაგრამ იმაზეც გვიპასუხოთ ვინმემ, რომელ 70-იანი წლებზეა საუბარი? ეს ის 70-იანი წლები ხომ არ არის, როდესაც „რუსები ენას გვართმევდნენ“, „დამონებული ვიყავით“ და „სასტიკი წამებით გვხდინდნენ სულს“? ნუთუ იმ 70-იანი წლების აღმშენებლობა ისე მაღალი სტანდარტია, რომ, მას თუ აჯობებ, უკვე „ძალიან მაგრობას“ ნიშნავს?

თუ ასეა, მაშინ რატომ ცდილობენ გამუდმებით, საბჭოთა პერიოდი ბნელ და საშინელ წლებად დაგვიხატონ? ხომ არ არის დრო, საბოლოოდ ჩამოვყალიბდეთ და ისე მივანდოთ მომავალ თაობებს — რა იყო ეს საბჭოთა წლები: საშინელება და ქართველი ერის სასტიკი ჩაგვრა თუ პირიქით — ქართველი ერის პრივილეგიურ მდგომარეობაში ყოფნა და მშვენიერი პერიოდი მათთვის, ვინც იმ წლებში ცხოვრობდა? ფაქტია, რომ დღეს საქართველოში მოდურია საბჭოეთის აუგად მოხსენიება. თუმცა, რაც წლები გადის, მით უფრო ამ კარად იკვეთება ერთი კომიკური ტენდენცია: თითქმის ყველა შედარებით ასაკიანი ცნობილი პიროვნება ტელეეთერში საუბრისას, რა თემაზეც უნდა მიდიოდეს საუბარი, აუცილებლად ახსენებს ხოლმე საბჭოთა პერიოდს, რადგან დღეს არსებული უმარტივესი რეალობის შესახებ საუბრისას, ამ სიმარტივეების ნათლად წარმოსაჩვენად ყველაზე ეფექტური ხერხი მათი საბჭოთა პერიოდთან შედარებაა. ამ ყველაფერში კი კომიკური არის ის, რომ, ვიდრე მავანი საბჭოეთზე საუბარს დაიწყებდეს, ერთგვარ აუცილებლობად იქცა, შელოცვა-საწივით თქვას ფრაზა: „არაფის აგონია, რომ მე ახლა საბჭო-

გამოგიჭერს სიყალბეში. დღევანდელი გამყალბებლები კი ისეთი თავხედები არიან, ისტორიის გაყალბებას ცდილობენ იმ პირობებში, როცა არათუ ჩვენი მამებისა და ბაბუების, არამედ ჯერ კიდევ ცოცხალი და საღაზრზე მყოფი ჩემი, ამ სტრიქონების ავტორის, თაობაც კი არის უშუალო მომხრე „იმ შავბნელი საბჭოეთისა“.

არგუმენტები კი მართლაც კომიკურია. მაგალითად, ერთი ავტორი წერს, თქვენ რომ გგონიათ, საბჭოთა კავშირის დროს კარგ და ხარისხიან ძეხვს მიირთმევდით, მისი 80 პროცენტი მუყაოთი იყო გაჯერებული. არადა, მუყაო უწყინარი რამაა და, იმ მომენტამდე ნივთიერებებთან შედარებით, რომლითაც დღეს არის სავსე არა მხოლოდ ძეხვი, არამედ ყველა საკვები პროდუქტი, მუყაოს ჭამა, მგონი, მართლა ფუფუნებაა.

საბჭოთა კავშირში ადამიანის ხელფასი შეიძლება არ იყო რაღაც სასწაული, მაგრამ, როდესაც გადასახადები არ გახრჩობს, განათლება და ჯანდაცვა უფასოა, პროდუქტები — უფასო, „დაბალი“ ხელფასიც ჰყოფის ადამიანს. თუმცა ასეთი „ანტი-საბჭოთა ბრძენები“ ან არ ფიქრობენ, ან შეგნებულად ტოვებენ ყურადღების მიღმა ფაქტს, რომ იმხანად ოჯახის ყველა წევრი მუშაობდა. და, თუ მინიმალური ანაძღაურება 98 მანეთი იყო და, აბა, ნარმოდგინეთ, 98 მანეთი თვეში როგორ უნდა ჰყოფოდა ოჯახს, რაც არ უნდა მაღალი თვითღირებულება ჰქონოდა საბჭოთა მანეთს? — სვამს კითხვას ერთ-ერთი ინტერნეტმომხმარებელი და ჰგონია, „საბჭოთა აპოლოგეტები“ საბოლოოდ ჩაჭრა და ჩააჩუმა.

ქვეყანა, სადაც მხოლოდ ოციწლიანი „ენ-ზა“, („ნეპრიპსნაშენნი ზაპასნი“) ანუ პროდუქტების ხელშეშეკავი მარაბი იმდენი იყო, რომ ამერიკის მხრიდან ატომური დაზოგვის შემთხვევაში თავშესაფრებში ჩასულ მოსახლეობას 25 წელი უნდა ჰყოფოდა.

მაშ, რა მოხდა? არასოდეს გიფიქრიათ, რომ ეს გორბაჩოვ-შვირადნაძის დაჯგუფების მიერ კარგად ორგანიზებული საბოტაჟი იყო? მიზანი „საბჭოთა ეკონომიკური კოლაფსის“ ხელოვნური დახატვა და მოსახლეობაში დიდი უკმაყოფილების გამოწვევა იყო და მაილნიეს კიდევ მიზანს.

ინტერნეტში ახლაც მოიპოვება რამდენიმე ვიდეო, რომელთა მიხედვით, 1980-იან წლებში საბჭოთა კავშირის საწყობები სავსე იყო პროდუქტით, უბრალოდ, განგებ არ მიჰქონდათ მაღაზიებამდე.

აი ეს არის „სატალონო სისტემის“ ახსნა. რაც შეეხება საბჭოთა წყობის ყველაზე დიდ ნაკლს, ეს სწორედ მისი მართვის სისტემა იყო. კერძოდ, ამ ქვეყნის მართვის სისტემა იძლეოდა იმის საშუალებას, რომ მის სათავეში თუნდაც 10-15 ამისთვის მონადინებული ადამიანის მოყვანის გზით, თავისუფლად შეიძლებოდა ქვეყნის დახვრევა. სწორედ ეს გამოიყენა აშშ-ის ცენტრალურმა სადაზვერვო სამმართველომ და, სსრკ-ის სათავეში გორბაჩოვ-შვირადნაძის დაჯგუფების მოყვანით, ხელოვნურად დაანგრია იგი. „ეროვნული მოძრაობები“ კი, უბრალოდ, დამატებითი ანტიურთაყი იყო, სსრკ-ის ნგრევის წინასწარ შემუშავებული გეგმისა.

რეპრეზენტაცია? — კი, ბატონო! მაგრამ ეს ხომ 20-იანი და 30-იანი წლები იყო! აბა, კარგად გადახედეთ, მაგ წლებში რა ხდებოდა მსოფლიოში. ეგ ის წლები ხომ არ არის, როდესაც „მსოფლიო დემოკრატიის აკავან“ ამერიკაში ჩინელებისა და ზანგის მკვლელობა ადამიანის მკვლელობად ოფიციალურად რომ არ ითვლებოდა და არც კი ისჯებოდა? მხოლოდ ის ფაქტი რად ღირს, რომ ევროპის მოწინავე დემოკრატიის ქვეყანა საფრანგეთში გილიოტინა მხოლოდ გასული საუკუნის სამოციანი წლების ბოლოს გაუქმდა. მანამდე არასასურველ პერსონებს თავის მოკვებით სჯიდნენ.

და, თუ დღეს „ნაციონალური მოძრაობისთვის“ ნამუსის მოსაწმენდად ან „ქართული ოცნების“ უნიათობის გასამართლებლად ხშირად მოისმენთ ფრაზას: „შეცდომები გამორიცხული არ არის, შეცდომა იმას მოსდის, ვინც რამეს აკეთებს!“, მაშინ რა, მხოლოდ კომუნისტებსა და ბოლშევიკებს არ ჰქონდათ შეცდომის უფლება?

ამ სტატიის დაწერის მიზეზი არ არის საბჭოეთის მონატრება ან რამე მსგავსი. არა იმიტომ, რომ ვაკიცხვისა გვეშიშნია, არა, უბრალოდ, თუ თაობებმა წარსული მართებულად არ შეაფასეს, მომავალსაც არასწორად ააშენებენ.

ჩვენი

www.geworld.net

თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

დაიწყებენ ახლა ლიბერალისტები: ხელოვნება არ გეხმარება, ოკუპანტებს იცავთ, ნამჯოუ ყველაზე თავისუფალ და დემოკრატიულ ქვეყანაში ცხოვრობსო და... ბოდიში და, რომელია დემოკრატიული ქვეყანა? ის, რომლის პრეზიდენტმაც ახლახან უსაფრთხოების ზომები კიდევ უფრო გააძლიერა და კიდევ რვა ქვეყნის მოქალაქეებს აუკრძალა შესვლა? თუ ის, რომლის მოქალაქეებმაც ავტომობილის ჯარი გადაატარა კონცერტზე მისულ მოსახლეობას და სამოცამდე ადამიანი მოკლა, 500-ზე მეტი კი დაჭრა?!

დილით მოლას კივილი როგორ გვალვინებს, სწორედ 1783 წელს გაფორმებული ტრაქტატის «ბრალია»

ბოლო წლებში საქართველოში შემოსული რუსი ბაიკერები არაერთხელ შეურაცხველია მოქალაქეთა ჯგუფს, მათთვის ქვეყნის დატოვება მოუთხოვია და ოკუპანტი დაუძახია. ეს მაშინ, როცა, მაგალითად, თურქი, არაბი და ირანელი ტურისტებისთვის ჩვენი ქვეყნის კარი ღიაა და ისინი სასურველ სტუმრებად მიგვარჩნია. ეგ კი არა და, ხელისუფლების წარმომადგენლებს ისიც უთქვამთ, თურქეთი ჩვენი ისტორიული მეგობარიაო. სავარაუდოდ, ამ მეგობრობის ხაზით არ გამოაცხადეს დიდგორობა უქმე დღედ. ისიც ვთქვათ, რომ რუს ბაიკერებს, რომლებიც ჩვენს ქვეყანას სტუმრობენ, მაისურებზე გეორგიევსკის ტრაქტატის სიმბოლიკა აქვთ ხოლმე და ეს სიმბოლიკა აგრესიულად განწყობილ ქართულ ჯგუფზე ისე მოქმედებს, როგორც ნითელი ნაჭერი — ხარზე. და მაინც, იყო თუ არა მაშინ, შორეულ 1783 წელს, გაფორმებული გეორგიევსკის ტრაქტატი გადარჩენის ერთადერთი შანსი?

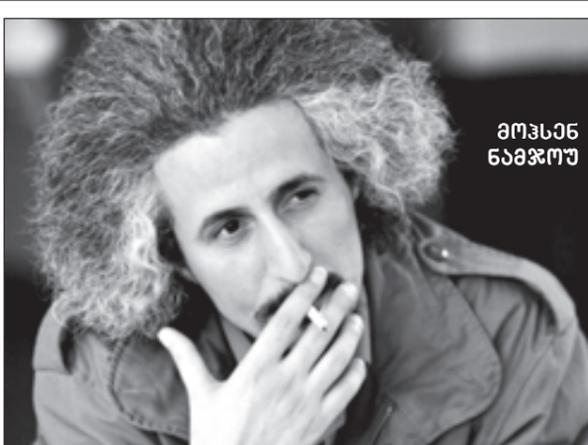
ირანელი მომღერალი **მოქსან ნამჯოუ**, შეიძლება ითქვას, იქაური **ლუპა ბულაძე**. რატომ ლაშა ბულაძე? იმიტომ, რომ დაახლოებით ისეთ რაღაცებს წერს, რაც თავის დროზე ბულაძემ დაწერა, როცა თამარ დედოფლის პირველი ღამე ისე აღწერა, თითქოს ჩირაღდანი ეჭირა ხელში და საძინებელში ფარდის უკან იდგა. რაც შეეხება ნამჯოუს, ის ირანის სახელმწიფო უზამსი სიმღერების ტექსტისა და კლიპების გამო ქვეყნიდან გააძევა, შემდეგ სასიკვდილო განაჩენი გამოუტანა და ნამჯოუ ახლა ამერიკის შეერთებულ შტატებში ცხოვრობს. ამის მიუხედავად, ნამჯოუ მაქსიმალურად ცდილობს, თავისი ქვეყანა არ დაივიწყოს და არც ის ავიწყდება, ვისზე იწვევდა მისი სამშობლო ისტორიულად; ისიც ახსოვს, რომ ძველდროინდელ სპარსეთს, თავის დროზე, უდიდესი ტერიტორია ეკავა.

რაც შეეხება ნამჯოუს ახალ კლიპს, ის საქართველოზეა. უფრო ზუსტად კი იმაზე, რისთვის სჭირდებოდა და სჭირდება ირანს საქართველო და როგორ ნაართვა რუსეთმა მის ქვეყანას გამრეცილი ლუკმა. გაგიკვირდებათ და, სიმღერას «კურტანიძე» ჰქვია. **ლუკა კურტანიძე** ტიტულოვანი ქართველი მოჭიდავეა, ევროპის ხუთგზისა და მსოფლიოს ორგზის ჩემპიონმა ლუკამ ერთი კვირის წინათ ვეტერან ძალოვანთა მსოფლიოს პირველობიდანაც ჩამოიტანა ოქროს მედალი. ბარემ ისიც ვთქვათ, რომ თავის დროზე კურტანიძის მთავარი მონინალმდევე ირანელი **ალი რეზა ჰანიძარი** ვახლდა და ფინალში პრაქტიკულად ოქრო-ვერცხლს წლების განმავლობაში ეს ორი სპორტსმენი ინანილებდა. ჰოდა, ნამჯოუს, ქართველების შეურაცხველი გარდა, სავარაუდოდ, ვერც ის მოუწოდებია, მის თანამემამულეს კურტანიძემ მსოფლიოს პირველობის მოგება ორ-

ჯერ რომ არ დაანება, ხოლო... ხოლო რაც შეეხება ქართველ ქალებს, ნამჯოუ თვლის, რომ მის სამშობლოს საქართველო და იქაური მანდილოსნები სათარეშოდ სჭირდებოდა. სწორედ ასე მღერის კიდევ კლიპში და რუსეთს აგინებს, **„რატომ ნამართვი, რუსეთო, საპართევლო და ბურჯი ხათუნებო“**. კლიპში ჩანს ისტორიული რუკაც, რომლის მიხედვით, საქართველო და სომხეთი ირანის ყოველი და სწორედ 1783 წლის შემდეგ აუღია საბოლოოდ ხელი მის ქვეყანას საქართველოში თარეშზე, რადგან დიდი რუსეთის შემინებია. კლიპი, რომელიც რამდენჯერმე გაქრა ინტერნეტსივრცეიდან უზამსი სიუჟეტის გამო, ახლა კვლავ გამოჩნდა, თუმცა მინიშნებით, რომ კლიპს ასაკობრივი შეზღუდვა აქვს და მას არასრულწლოვნებმა არ უნდა უყურონ. რეალურად თუ ვიმსჯელებთ, მას არასრულწლოვნებმა კი არა, სრულწლოვნებმაც არ უნდა უყურონ. კლიპში არის სექსის სცენები, სადაც ირანელი შესახედაობის მამრები ქალებთან სექსით არიან დაკავებული, ნამჯოუ კი ჯიუტად მღერის, რატომ ნამართვი, რუსეთო, გურჯი ხათუნებო.

ზუსტად ვიცი, დაინყებენ ახლა ლიბერალისტები: ხელოვნება არ გეხმარება, ოკუპანტებს იცავთ, ნამჯოუ ყველაზე თავისუფალ და დემოკრატიულ ქვეყანაში ცხოვრობსო და... ბოდიში და, რომელია დემოკრატიული ქვეყანა? ის, რომლის პრეზიდენტმაც ახლახან უსაფრთხოების ზომები კიდევ უფრო გააძლიერა და კიდევ რვა ქვეყნის მოქალაქეებს აუკრძალა შესვლა თუ ის, რომლის მოქალაქეებმაც ავტომობილის ჯარი გადაატარა კონცერტზე მისულ მოსახლეობას და სამოცამდე ადამიანი მოკლა, 500-ზე მეტი კი დაჭრა?!

კარგი, შევთანხმდეთ, რომ ნამჯოუ ირანელი ბულაძეა და ჩვენი გინება ეპატიება, მით უმეტეს, ქვეყნიდან გაძევებული კაცისთვის ირანს პასუხს ვერ მოვთხოვთ. სხვათა შორის, ირანის საელჩო თბილისში ჭავჭავაძის გამზირზეა. ირანის ისლამური რესპუბლიკის საგანგებო და სრულუფლებიანი ელჩი საქართველოში არის **აბას თალიზი ფარი**. ეს ინფორმაცია ინტერნეტში მოვიძიეთ, თორემ არ მსმენია, ბატონ აბასს, თავისი წინაპარი სეზნიისგან განსხვავებით, რაიმე ისეთი გაეკეთებინოს საქართველოსთვის, რომ დამამახსოვრებოდა. ჰოდა, პატივცემულ ელჩს ყველაზე კარგად ეცოდინება **ირვან ბურღალი** სახელი. გურდალიც ირანელი მომღერალია, მაგრამ, ნამჯოუსგან განსხვავებით, ფოლკლორს „უბერავს“ (ამ სიტყვის პირდაპირი მნიშვნელობით და არ მითხრათ ახლა, ირანის სახალხო მომღერალს პატივი ეცით). ჰოდა, **ირვან ბურღალის კლიპშიც საპართევლოზაა საუბარი**

და მისი შინაარსიც იმას ასახავს, რაც საუკუნეების წინათ ხდებოდა. **ბურღალის სიმღერის მიხედვით, თურქი ირანისთვის საპართევლო თავის დროზე აყოფილა, იქიდან ძალიან და საქონელს იტაცებდნენ და ძალიან კარგად ცხოვრობდნენ. მისტიკის გურღალი იმ დროს და ამბობს, არ იქნება ცუდი, თუ ისტორიული სამართლიანობა აღდგებაო.** ფაქტია, რომ ირანელებს, ქვეყნიდან გაძევებულებსაც და ქვეყანაში პატივით მცხოვრებთაც, ძვალსა და რბილში აქვთ გამჯდარი, რომ საქართველო

ველო მათი იყო, მათი საკუთრება და ახლა, როცა დემოკრატიზაციას ვთამაშობთ და ქვეყანას, რომელმაც განადგურებისგან გვისხსნა, ოკუპანტს ვეძახით, ცდილობენ, ისევ დაგვიყრონ, ისევ დაგვიმონონ და ის გურჯი ხათუნები დაიბრუნონ, რომელთა სილაშხვზე დღემდე ლეგენდები დადის. სამუხაროდ, ფაქტია ისიც, რომ ირანელების, არაბებისა და თურქების მიერ გახსნილ ბარებში მხოლოდ გურჯ ხათუნებს აძლევენ შესვლის უფლებას და მამაკაცებს არა, რადგან რომელიმე გადარეულმა ქართველმა კაცმა მათ სიამტკბილობა არ დაუშალოს. საქართველოზე გადაღებულ კლიპებს მილიონობით ნახვა და კომენტარი აქვს, ირანელები ეთანხმებიან სიმღერის პათოსს და ხუმრობენ კიდევ, — უარყოფით კომენტარებს, ალბათ, ქართველები წერენო. და ეს მაშინ, როცა ირანის სახელმწიფო დღეს რწმუნაზე დგას და, როგორც ირანელები ამბობენ, მუსლიმანური რელიგიის ლიდერები ქვეყანაში გადამწყვეტ სიტყვას ამბობენ. შესაბამისად, ირანში ძალიან ბევრი რამაა შეზღუდული და საუბარი არ არის მხოლოდ ეროტიკული შინაარსის შემცველ ფილმებსა თუ კლიპებზე — **ირანში ტურისტებისთვისაც არსებობს დრესკოდი და მოტაქილი ფინსაბით თუ თაგამი დემოკრატიული გავლაც კი იკრძალება. შესაბამისად, გაუზავარია, რატომ მისხან ირვან ბურღალს ასეთი კლიპის გადაღების უფლება, რატომ ატრიალებენ მას სატელევიზიო ეთერში და რატომ უწევენ პრეზიდენტს იმას, რომ საპართევლო, მათი ისტორიული ტერიტორია, სამწუხაროდ, რუსებმა წაართვეს. ქვეყნის პოლიტიკა პირდაპირა მიმართული იქნით, რომ ისტორიული სამართლიანობა აღადგინონ, საპართევლოდან ტყვედ ასიეთასობით ქართველი კი ალარ გაიქცონ, არაამდ ადგილზე დაიბრუნონ და დააბრუნონ.**

სამწუხაროდ, დემოკრატიის სახელით, ამის კეთების შესაძლებლობას ირანელებსაც ვაძლევთ და სხვებსაც. რეალობა ისიც, რომ, როგორც „დათა თუთაშხიას“ ერთ-ერთი პერსონაჟი აღნიშნავს, „ერი დაემსგავსა სამოვარზე მიშვეულ ნახირს, რომელსაც მხოლოდ ერთი საქმე აქვს — სძოვოს. ასეთთა ფუნქციამ ძველი, ტრადიციული ზნეობა გადაავარა და დღეს თუკი ვისმეს თავისუფლების, სამშობლოს, სახელმწიფოებრიობის სიყვარული აქვს, მხოლოდ იმის ბრალია, რომ ზნეობა უმდგრადესია სულიერ ღირსებათა შორის. რანი ვართო, რომ ბრძანეთ, უდიდეს ბოდიშს ვისდი, მაგრამ სიმართლე უნდა მოგახსენოთ: საშოვარს გადაგებული გათითოკაცებულნი, ყოფილი ერი...“

ეს ყველაზე კარგად სწორედ იმ ისტორიულმა მტრებმა იციან, ისტორიულ მეგობრებს რომ ვეძახით და... სხვა რელიგიებისადმი პატივისცემის მიუხედავად, **დილით მოლას კივილი როგორ გვალვინებს, სწორედ 1783 წელს გაფორმებული ტრაქტატის „ბრალია“.**

ბნსო პარაბაქაძე

მთელი დასავლეთი ევროპის რუსეთს და რატომ? — რა თქმა უნდა, იმიტომ, რომ აშშ-ის ყოფილი სახელმწიფო მდივნის, მაღლენ ოლზრაიტის, აღიარების მიხედვით, დასავლეთში უსამართლოად მიაჩნიათ, რომ მსოფლიოს ბუნებრივი რესურსების 40% რუსეთისაა; იმიტომაც, იმეზ უწინააღმდეგე კი, რომ რუსეთი მართლმადიდებელი სახელმწიფოა. მართლმადიდებლობა კი, თანაც რუსეთის ბირთვული პოტენციალი ზურბამაგრაბული, გადაუღახავი წინაღობაა უკვე გააღმარებულ დასავლეთისთვის დანარჩენი მსოფლიოს ლგზტ-ზაცის გზაზე.

აპი მისაიუი
www.geworld.net
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

არჩევანი კარგის და ცუდს შორის

„რატომ დავმალეთ, ჩვენ უთუოდ გვიყვარს ჩვენი სამშობლო და რად ვიცრუოთ, ჩვენი სამშობლო რომ გვიყვარს, მხოლოდ ამიტომ გვიყვარს რუსეთიცა“
ილია ჭავჭავაძე

დიდი სამამულო ომი ახალი დამთავრებული იყო, ქვეყანა ფაშისმიგან მიყენებულ იარებს იშუშებდა და ამ დიადი გამარჯვების მთავარმა შემოქმედმა იოსებ სტალინმა 1947 წელს თავს დასვენების უფლება მისცა ბიჭვინთის სამთავრობო აგარაკზე, სადაც საქართველოს ისტორიის სახელმძღვანელოში შესატან საკითხებზე სამსჯელოდ სტუმრად მიიწვია ისტორიული მეცნიერების ქართველი კორიფეები — სიმონ ჯანაშია, კორნელი კეკელიძე და ნიკო ბერძენიშვილი. სწორედ ამ რამდენიმე დღიანი ქართული სტუმარ-მასპინძლობისას უწოდა სტალინმა საქართველოს რუსეთთან შეერთებას ორ ბოროტებას შორის ნაკლები ბოროტება და ეს ნაკლები ბოროტება, საკვირველია, მაგრამ სწორედ ერთმონიერებით ახსნა „ათეისტმა“ სტალინმა.

საბჭოთა ჩინოვნიკები, როგორც წესი, კომპარტიის შიგნით იმპერიალიზმს უწოდებდნენ. უფროსი თაობის მიხედვით კითხვით უმჯობესად გასაგონად: როგორი შიგნით იმპერიალიზმის გაგონად იმას, რასაც ბადავან აშშ-ის ელჩი და ამ ქვეყნის საბელიტი ე.წ. ასოიბი საქართველოში? ალბათ, არაბების, დიდი თურქების, მონღოლთა თუ ირანის ბატონობის ქაზას არ ყოფილა საქართველო ისეთ შავ ღიაში, როგორც აშშ-ის ელჩი და ამ ქვეყნის საბელიტი ე.წ. ასოიბი

მალე ამ დიდი მეცნიერების რუდუნებით გამოიცა საქართველოს ისტორიის სასკოლო სახელმძღვანელო, რომლის მიხედვითაც სწავლობდნენ ჩვენი მამები, სანამ ხელისუფლების სათავეში შეურაცხადი ნიკიტა ხრუშჩოვი არ მოვიდა, რომელმაც სტალინის მიერ შექმნილი ყველაფერი ამოძირკვა, მათ შორის, სხენებულ სახელმძღვანელოც, თუმცა ბოლომდე ვერა, რადგან მის „ნამსხვრევებზე“ შექმნილი ახალი სახელმძღვანელოთი სწავლა მეც მომინა და მერმშუენი, იქიდან გამომდინარე, რასაც დღეს ჩვენს შვილებსა თუ შვილიშვილებს ასწავლიან ე.წ. საჯარო სკოლებში საქართველოს ისტორიის სახით, შეიძლება ითქვას, რომ მათთან, ჩვენს შვილებთან და შვილიშვილებთან, შედარებით, საბჭოეთის დასამადე თაობების წარმომადგენლები, საშუალო სკოლების „გაჭირვებული“ სამოსანი მოსწავლეებიც კი, ისტორიის მეცნიერებათა დოქტორები ვიყავით. აღარაფერს ვამბობ ჩემი თაობის ფრიადოსან მოსწავლეებზე, რომლებთანაც, ვეჭვობ, ცოდნით (არა მხოლოდ ისტორიის) ახლოსაც ვერ მივლენ დღევანდელი უმაღლეს დამთავრებულები...

მულ დროსა და სივრცეში მხოლოდ რომელიმე მათგანის სამხედრო სისუსტით თუ სიძლიერით იყო განპირობებული და არა მათი იდეოლოგიისა თუ კულტურის მიმზიდველობით. ამიტომაც გამოთქვა ხალხურ ლექსში ქართველმა: „ოს-მანა და ალია, ორივე თათარია!“

სწორედ ამასიის ზავის შემდეგ გამოუჩნდა საქართველოს ამ ორი ბოროტების საპირიონე კონტრუები, როდესაც კახეთის მეფე ლევან პირველს ერთმონიერე რუსეთის ელჩობა ეწვია. მართლმადიდებელ რუსეთს იმედის თვალთი უმზერდნენ დასავლეთ საქართველოს მთავრებიც, მაგრამ კახელი ბაგრატიონების წამოწყებული საქმე ისევ კახელმა, ქართველ-კახეთის მეფე ერეკლე მეორემ დაასრულა 1783 წლის ე.წ. გიორგიევსკის ტრაქტატით, რომელიც, მართალია, რუსეთის იმპერიამ, რბილად რომ ვთქვათ, უხეშად დაარღვია (რატომ, რისთვის და როგორ, ეს წინამდებარე წერილის თემამ არ არის და ამაზე სხვა დროს), მაგრამ სწორედ ეს ტრაქტატი იყო, საბოლოო ჯამში, ქართველი ერის ფიზიკური გადარჩენის, ეროვნული თვითმყოფადობისა და კულტურის შენარჩუნების საფუძველი. ორი საუკუნე ვიცხოვრეთ რუსებთან ერთად, ერთ დიდ ოჯახში, რომელსაც ვერ რომანოვების, შემდეგ ნიჟე-ლი იმპერია ერქვა.

საბჭოთა რესპუბლიკებში, როგორც წესი, კომპარტიის ცეკას მეორე მდივანი რუსი უნდა ყოფილიყო და უფროს თაობას მიემართავ კითხვით უმცროსთა გასაგონად — რომელი ცეკას მიორამ მდინინი გაბადავან იმას, რასაც ბადავან აშშ-ის ელჩი და ამ ქვეყნის საბელიტი ე.წ. ასოიბი საბარტოველო?

საბჭოთა რესპუბლიკებში, როგორც წესი, კომპარტიის ცეკას მეორე მდივანი რუსი უნდა ყოფილიყო და უფროს თაობას მიემართავ კითხვით უმცროსთა გასაგონად — რომელი ცეკას მიორამ მდინინი გაბადავან იმას, რასაც ბადავან აშშ-ის ელჩი და ამ ქვეყნის საბელიტი ე.წ. ასოიბი საბარტოველო?

სტალინთან სტუმრობის შემდეგ დამკვიდრდა ქართული ისტორიოგრაფიაში გორელი სემინარისტის ნათქვამი და მისი პერიფრაზებიც: „არჩევანი ცუდსა და უარესს შორის“, „არჩევანი ცუდსა და ძალიან ცუდს შორის“ და ა.შ.

და მართლაც, საქართველო თავისი არსებობის განმავლობაში (თუ არ ჩავთვლით 120-წლიან პერიოდს, დავით აღმაშენებლიდან თამარ მეფემდე და გიორგი ლაშაშვილი ყოველთვის იდგა არჩევანის წინაშე ცუდსა და ძალიან ცუდს შორის, ხოლო, როცა, 1555 წლის ე.წ. ამასიის ზავის შედეგად საქართველო შუაზე გაიყვეს ირანმა და ოსმალეთმა, საქართველოს თუდმივმა დიდიმამ — სცილოთ თუ ქარიბაძე, კონკრეტული შინაარსი შეიძინა — ან შიიტური ირანი, ან სუნიტური ოსმალეთი. თუმცა ამ იმპერიებს შორის არჩევანი მოცე-

ვებისა თუ რუსეთის ნითელი იმპერიის უმაღლეს სახელისუფლო, სამეცნიერო, ბიზნეს თუ კულტურულ წრეებში ქართველები ღირსეულად ვიყავით წარმოდგენილი. მეოთხედით საუკუნე გავიდა მას შემდეგ, რაც აღარ ვართ რუსეთის იმპერიის ნაწილი და რამოვიგეთ ამით იმის გარდა, რომ ტერიტორიების მეოთხედით დაგვიკარგეთ სოხუმ-ცხინვალის სახით? ან სახელმწიფო-შოპრობობაა ის, რომ ახლანდელი აშშ-ის ელჩი და ამ ქვეყნის საბელიტი ე.წ. ასოიბი საბარტოველო?

საბჭოთა რესპუბლიკებში, როგორც წესი, კომპარტიის ცეკას მეორე მდივანი რუსი უნდა ყოფილიყო და უფროს თაობას მიემართავ კითხვით უმცროსთა გასაგონად — რომელი ცეკას მიორამ მდინინი გაბადავან იმას, რასაც ბადავან აშშ-ის ელჩი და ამ ქვეყნის საბელიტი ე.წ. ასოიბი საბარტოველო?

საბჭოთა რესპუბლიკებში, როგორც წესი, კომპარტიის ცეკას მეორე მდივანი რუსი უნდა ყოფილიყო და უფროს თაობას მიემართავ კითხვით უმცროსთა გასაგონად — რომელი ცეკას მიორამ მდინინი გაბადავან იმას, რასაც ბადავან აშშ-ის ელჩი და ამ ქვეყნის საბელიტი ე.წ. ასოიბი საბარტოველო?

კვლევის მიხედვითაც კი, რუსეთთან ძველი, კეთილმეზობლური ურთიერთობების მომხრეა საქართველოს მოსახლეობის 35%.
სინამდვილეში კი უდავოდ მეტი, მაგრამ თუნდაც 35% იყოს, სად წავიდა ეს ხალხი, რატომ არ აისახა 2016 წლის საპარლამენტო არჩევნებზე ეს 35% და არ აისახება წლეულს თვითმმართველობის არჩევნებზე?
რატომ და იმიტომ, რომ „ქართული ოცნება“ იქნება ეს თუ ოპოზიცია, ყველანი, პროდასავლურ კურსს „ანგვეზან“ და ერთმანეთს ეჯიბრებიან რუსეთის ლანძღვა-გინებაში. და, რადგან მათთვის მისაღები პარტია ვერ ნახეს, პრორუსულად განწყობილი 35% არჩევნებზე არ მივიდა.
თუმცა გამონაკლისებიც არის ნინო ბურჯანაძისა და „პატრიოტთა ალიანსის“ სახით — რუსეთს არ ლანძღავენ, მაგრამ პირველი გაუგებარ „უბლოკო სტატუსს“ ვერ გასცდა, მეორე — საქართველო-ნატო-რუსეთის აბაღუბდას. თვით ფაქტი, რომ საპარლამენტო ოპოზიცია ჩადის მოსკოვში, უთუოდ მისასალმებელია, მაგრამ ზიზზანების მოადგილე კალანოვიკოვი, რამდენად არის გადაწყვეტილების მიმღები, მკითხველმა განსაჯოს. საბოლოოდ კი ორენი ნახევარსიმაართლით სწორედ შინ დარჩენილი ელექტორატის ხმებზე ნადირობენ, მაგრამ ამაოდ, რადგან ის ხალხი ელოდება ახალ, მესამე ძალას, რომელიც, ყოველგვარი დიპლომატიური ნიაღსვლების გარეშე, მკაფიოდ განაცხადებს, რომ ჩვენი ფიზიკურ-ზნეობრივი გადარჩენა, სხვა ერთმონიერე რუსეთთან მჭიდრო კავშირშია.
წერს ი. დაბაშვილი
ბა, რომ დაახლოებით 700 ათასი ეთნიკური ქართველი რუსეთის მოქალაქეა და ამდენი კიდევ არააღმალურად ცხოვრობს და მუშაობს რუსეთში.
რომ არაფერი ვთქვათ სოხუმსა და ცხინვალზე, რომელთა დაბრუნების გასაღები მოსკოვშია, მხოლოდ რუსეთის ბაზარზე თუ განვითარდება საქართველოს ეკონომიკა, სოფლის მეურნეობა და მხოლოდ ერთმონიერე რუსეთის ქოლგის ქვეშ გვექნება უსაფრთხოების გარანტიები და არა მხოლოდ სამხედრო თვალსაზრისით. ველარაგინ გავიხედავს ანტიდისკრიმინაციული კანონის თავსმოხვევას, რომლის მეშვეობითაც აპირებენ საქართველოს სოფლო-გომორიზაციას. ნატო-ევროკავშირი უახლესი ტექნოლოგიებისა და ინვესტიციების შემოღების ნიშნავსო, არადა, ერთადერთი, რაც დასავლეთიდან მოედინება ყველა მიმართულეობით, მათ შორის, საქართველოშიც, გარყვნილების ტექნოლოგიებია, რომლებიც კაცობრიობას წარადგინა-წაღეკვით ემუქრება.
მამ, აირჩიე, ჩემო კარგო ქვეყანაზე: ან აშშ, ან რუსეთი, მესამე არ არსებობს!
დავით თვითი

სააკაშვილის რეჟიმის კრახიდან ხუთი წელი გავიდა და მისი ძველი პარტნიორები დასავლეთში მივიდნენ დასკვნამდე (როგორც იქნა), რომ „პარტიების რეკონსტრუქციის“ შედეგად აღზავებული გუნდი ჩიხვი შევიდა და წინსვლა აღარ ქალუძს. მნიშვნელოვან როლს ამაში „უსახელურო ჩემოდანად“, შიშვერებზე ფაქტორად ქცეული მისი სააკაშვილი ასრულებს.

ლიტერატურული მემკვიდრეობა

www.geworld.net
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

«პარტიების რეკონსტრუქციის» შედეგად აღზავებული გუნდი ჩიხვი შევიდა და წინსვლა აღარ ქალუძს. მნიშვნელოვან როლს ამაში „უსახელურო ჩემოდანად“, შიშვერებზე ფაქტორად ქცეული მისი სააკაშვილი ასრულებს.

წინასაარჩევნო ბრძოლა თბილისში დასრულდა ეტაპზე. „ქართული ოცნების“ კანდიდატ კახა კალაძის გამარჯვება ეჭვს არ იწვევს, თუმცა ჭიდილი მეორე ადგილისთვის უფრო დრამატული გახდა. „ნაციონალური მოძრაობა“ და „ევროპული საქართველო“ გააქტიურდნენ, ხოლო ალექსანდრე ელისაშვილს შეიძლება გარკვეული პრობლემები შეექმნას.

ლიდერი კანდიდატიდან ელისაშვილს, ალბათ, ყველაზე ცუდად დაგეგმილი კამპანია აქვს. შესაძლოა, მას არც ესმის, რომ პიარ-სელების ერთობლიობა, თუნდაც თითოეული მათგანი ფრიად შედეგიანი იყოს (მას ნამდვილად აქვს საინტერესო მიგნებები), წინასაარჩევნო კამპანიას არ ქმნის — ეს ქართულ პოლიტიკაში ფართოდ გავრცელებული შეცდომაა. ამის გამო, პირვანდელი უპირატესობა, რომელსაც ელისაშვილი ფლობდა, გადამწყვეტ მომენტში შეიძლება არასაკმარისი აღმოჩნდეს. როგორც ჩანს, „ევროპული საქართველო“ ბედს ხმების სულ რაღაც 5-6% გადაწყვეტს. მიუხედავად იმისა, რომ ელისაშვილი ხშირად პოპულარობის მისი იმიჯისთვის მომგებებიან გადაწყვეტილებებს, მას არ აქვს საკმარისი რესურსი და არ შეუძლია კვალიფიციურ გუნდს დაეყრდნოს. წინასაარჩევნო კამპანია, უპირველესად, მოითხოვს სისტემურობას, სტრატეგიულ დაგეგმარებას, რომელიც ალექსანდრე ელისაშვილის მოქმედების უკან არ იკითხება.

ბა ქუჩაში გადაეტანათ და ხელისუფლების მთავარ, შეუჩივრებელ ოპონენტებად წარმოჩენილიყვნენ.

სანამ ამ პრიმიტიული, მაგრამ გარკვეულ ვითარებაში გამართლებული ხერხის ავტომატიზაციას შევხებით, ორივე სიტყვა, ალბათ, „ევროპული საქართველოზე“ უნდა ვთქვათ. მიუხედავად იმისა, რომ თავისი კანდიდატის კამპანია, ნაციონალურ უკეთესად დაგეგმეს. აქ საქმე სხვა პრობლემასთან, ერთგვარ ფსიქოლოგიურ ხაფანგთან გვაქვს. „ევროპული საქართველო“ (იგივე „ნაციონალი“) მოქმედებდა ისე, თითქმის ძველი „ნაციონალიზმის“ რესურსებს აკონტროლებდა და უშუალო კონკურენტებს არაფრით ჩამოეყვანდა. მაშინ, როდესაც „ევროპული საქართველო“ ამ ეტაპზე თავკომბალას მოგვაგონებს — დიდი თავით და საკმაოდ სუსტი „სხეულით“, ანუ პარტიული სტრუქტურებით, საშუალო და დაბალი რგოლებით. მთავარი პრობლემა, ამ შემთხვევაში, არა სტრატეგიის შემუშავებაში, არამედ მის რეალიზაციაშია.

პირველი უპირატესობა, როგორც ელისაშვილი უნდა, გადაწყვიტა მოკლედ შეიქცა არასაკმარისი აღზავდა. როგორც ჩანს, «პარტიების რეკონსტრუქციის» გუნდს ხმების სულ რაღაც 5-6% გადაწყვეტს. მიუხედავად იმისა, რომ ელისაშვილი ხშირად პოპულარობის მისი იმიჯისთვის მოგმებიან გადაწყვეტილებებს, მას არ აქვს საკმარისი რესურსი და არ შეუძლია კვალიფიციური გუნდს დაეყრდნოს.

ადგილობრივი არჩევნები „ევროპული საქართველოსთვის“ ერთგვარი „კასტინგია“. სააკაშვილის რეჟიმის კრახიდან ხუთი წელი გავიდა და მისი ძველი პარტნიორები დასავლეთში მივიდნენ დასკვნამდე (როგორც იქნა), რომ „პარტიების რეკონსტრუქციის“ შედეგად აღზავებული გუნდი ჩიხვი შევიდა და წინსვლა აღარ ქალუძს. მნიშვნელოვან როლს ამაში „უსახელურო ჩემოდანად“, შიშვერებზე ფაქტორად ქცეული მისი სააკაშვილი ასრულებს. გიგა ბოკერია და მისმა თანაგუნდელებმა დაინახეს ეს მცირე დაბნეულობა დასავლეთში და ცდილობენ, თავი მთავარ პრობლემად დასაყვას. მათი დასავლურ ოპოზიციურ ძალად წარმოჩენის ამ არჩევნებში მათ უნდა აჩვენონ, რომ ანგარიშგასაწევარი ძალა წარმოადგენენ. იმის ალბათობა, რომ მათი კანდიდატი უდუმპს ელისაშვილს აჯობებს, ძალზე მცირეა, მაგრამ, თუ ისინი დააბნევიან, ერთი რესპუბლიკელი და სხვა ჯეჯე პარტიებზე გაკითხვებით დიდი გავლენა აქვთ, ხოლო, იზოლაციაში მყოფი ნაციონალისტებისგან განსხვავებით, დინამიური განვითარება შეუძლიათ, გამოიჩინონ არაა, ბევრმა დასავლელმა პარტიომა მთავარი თანამოსახურებელი სწორედ „ევროპული საქართველო“ აირჩიოს, რასაც „ნაციონალიზმის“ შემდგომი დაკნინება მოჰყვება.

ნაციონალიზმი, რომელთაც ეს, ბუნებრივია, არ სურთ, ოქტომბრის დასაწყისში აკეთებდნენ ყველაფერს, რათა ხელისუფლებას ისინი (მარტივად რომ ვთქვათ) ეცემა. საპროტესტო აქციაზე გამოსულთა მამარცხინოდ მცირე რაოდენობის მიუხედავად, საავტომობილო მოძრაობის გადაკეტვა სცადეს, ხოლო ერთ-ერთი აქტივისტი არნამუნებდა ტე-

ლემაყურებლებს, რომ მას ფიზიკურად გაუსწორდნენ. „ნაციონალიზმის“ დანაშაულებრივი ნარსულის გათვალისწინებით, ალბათ, არც ის უნდა გამოვიცხოვროთ, რომ არჩევნების წინ თავის აქტივისტებს თვითონ სცემენ ან სულაც მოკლენ. ნაციონალიზმი, ერთი შეხედვით, „ნაუგებელ თამაშს“ თამაშობდნენ — „ქართული ოცნების“ მომხრეები ხელისუფლებას იმის გამო აკრიტიკებდნენ, რომ სააკაშვილის რეჟიმის წარჩენებს ამდენის უფლებას აძლევს, ხოლო „ნაციონალიზმის“ პროპაგანდისტები აქციის მონაწილეებს პრინციპულ და მამაც მემორიალად წარმოაჩენდნენ. „ნაციონალიზმის“ პროპაგანდისტებმა მათ მთელი რაოდენობა უნდა დაეხმობათ, რომ ისინი დასავლეთში დასაყვანდნენ, რაც მათ ტირანული რეჟიმის მიერ სიმართლისთვის ნამდვილად წარმოაჩინდა, თუმცა აქ ჩვენ უნდა დავსვათ ძალზე მნიშვნელოვანი კითხვა: ვის თვალში?

კატალონიამ, სადაც ძალზე საინტერესო მოვლენები ვითარდება, ცენტრალურმა ხელისუფლებამ 1 ოქტომბერს, რეფერენდუმის დღეს, არაპროპორციული ძალა გამოიყენა და ამით სეპარატისტებს მათთვის სასურველი „კარტინკა“ აჩუქა — პოლიცია ურტყამს ადამიანებს, რომელთაც ხმის მიცემა სურთ, ანუ ლამის „დემოკრატიის სცემს“. საინტერესოა, რომ ადგილობრივი კომუნისტურების უმრავლესობა დარწმუნებული იყო, რომ მოვლენები სწორედ ასე განვითარდებოდა. საქმე ისაა, რომ ესპანეთის ხელისუფლებამ სეპარატისტებთან ურთიერთობაში ფორმალურ-ფორდული მიდგომა აირჩია — ნებისმიერ მოთხოვნას ის პასუხობდა კანონის ამკრძალავ მუხლზე მითითებით ან სასამართლოს დადგენილებით, ხოლო ნებისმიერ სახელმწიფოებრივ აზრთან ნაკლებ ყურადღებას აქცევდა (განსხვავებით დიდი ბრიტანეთის ხელისუფლებისგან ნებისმიერი რეფერენდუმის პერიოდში). სწორედ ამან დაარწმუნა სეპარატისტები იმაში, რომ რეფერენდუმის დღეს მადრიდ შაბლონურად იმოქმედებდა. ესპანური პოლიციის ნებისმიერ ნაბიჯს კანონი ამყარებდა, მაგრამ კანონიერი არ ნიშნავს მიმზიდველს ან

მკვლევებისა და ყაჩაღების პარტიაა. სააკაშვილის თანამოაზრეები სრულ ჭეშმარიტებას რომც ლაღადებდნენ და ამისთვის ინკვიზიციის კოცონზე დანჯან, მათ მიმართ თუნდაც მცირე სიმპათიას მაინც არ გამოხატავენ, მაგრამ ეს არ ნიშნავს, რომ ამომრევლები, რომლებიც „ნაციონალიზმს“ და სხვა ძალებს შორის მერყეობენ, საერთოდ არ არსებობენ. მათი რაოდენობა მცირეა, მაგრამ სოციოლოგიური მონაცემების შეგვრება შესაძლებლობას გვაძლევს, სადაც 7-8%-იან რეზერვზე ვისაუბროთ. ეს არც ისე ბევრია, მაგრამ საკმარისია იმისთვის, რომ უდუმპსივლით ელისაშვილი „ჩაანოჩოს“ და, მისთვის საუკეთესო ვარიანტში, მეორე ტურშიც გავიდეს.

ნაციონალიზმი ცდილობენ იმ მომხრეების „გაღვიძებას“, რომლებმაც ამდენი მარცხის, პარტიის დაშლისა და სააკაშვილის „გაბომბვის“ შემდეგ ყველაფერზე ხელი ჩაიჭინეს. „ევროპული საქართველოსთან“ გასაყოფი ელექტორატი ალტიმუმის დასაცემად დასავლეთში არც ისე მრავალი მცხოვრებელია, როგორც ერთი შეხედვით ჩანს, თუმცა „ნაციონალიზმისთვის“ ახლა ნებისმიერი ელექტორალური „ნამცეცი“ მნიშვნელოვანია. არის ახალგაზრდების მცირე ნაწილი, რომლებმაც არ იციან, რას წარმოადგენდა სააკაშვილის დანაშაულებრივი რეჟიმი. როდენ პარადოქსულადაც უნდა გაიჭიროს, არიან ადამიანები (ცოტა, მაგრამ მაინც), რომლებიც ხმას ნაციონალისტ ივანიშვილის ჯინსზე მისცემენ, იმიტომ, რომ იმედები გაუცრუა, ხოლო ოპოზიციის მიხედვით ეს ქვეყნის ყველაფერზე უფროსი კითხვაა.

„ნაციონალიზმ“ წინასაარჩევნო პერიოდის დასაწყისში დააკარგა კლოს, რომელიც მიზნობრივი კლასტერების გალენდებულ პროპაგანდისტულ დაბომბვებს სჭირდებოდა და ახლა ამ შეცდომის გამოსწორების საფარზე, როგორც ჩანს, ისტერიული მობილიზაციის ხარჯზე ცდილობს. არანაირი მწყობრივ გეგმა ამის უკან, საფარულიდ, არ დგას — მხოლოდ ინტუიცია და გამოცდილება. ელისაშვილს, პრინციპში ერთი აქვს და მეორეც (ასე თუ ისე), მაგრამ, მისი გუნდის სისუსტიდან გამომდინარე, ის, პრაქტიკულად, მარტოა და მას „ნაციონალიზმის“ (დასუსტებული, ნაწილობრივ დაშლილი, მაგრამ მაინც) პარტიული სისტემა უპირისპირდება.

ალექსანდრე ელისაშვილი უკვე ვერ მოახერხებს იმ სისტემური მანკიერებების აღმოფხვრას, რომლებიც მის კამპანიას ახასიათებს. ჯერჯერობით ძნელი სათქმელია, მოახერხებს თუ არა ის თამამი ტაქტიკური გადაწყვეტილებების მოძებნას, რომელიც მეორე ადგილის დაკავებაში დაეხმობება.

www.geworld.net

თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

„ქართველებს გვიჭირს, ღრობით მაინც რომ დავივიწყოთ შიკიტხეები „პირველმა ვინ დაიწყო?“, „ვინ არის დამნაშავე?“ მამბრამ უნდა მოვერიოთ ემოციებს, ყველა გაცვეთილ კლიშესა და სტერეოტიპზე ვთქვათ უარი და მშვიდად დავიწყოთ იმის ბარკეპვა, სად და ვისი ბრალით დავუშვით შიკიტხეები ჩვენ, ქართველებმა, აფხაზეთთან თანაცხოვრების პერიოდში“.

ჯერ კიდევ შეიძლება აფხაზეთის ომის თავიდან ასწილება

გენერალ-ლეიტენანტ ვალერი ჩხეიძისთან რედაქცია შეთანხმებული იყო საუბრების ციკლის გამოქვეყნებაზე, რომელიც გაზეთის მკითხველი გაეცნობოდა საქართველოს უახლეს ისტორიაში განვითარებულ, ფართო საზოგადოებისთვის დღემდე დაფარულ ფაქტებსა და მოვლენებს. სამსუხაროდ, მოხდა ისე, რომ ამ ღირსეულმა ადამიანმა და სახელმწიფო მოღვაწემ აღნიშნული პროექტის მხოლოდ ერთი წერილის დამთავრება მოასწრო. დღევანდელი პუბლიკაცია „შენწყვეტილი თხრობის“ პრემიერაც არის და ფარდის დაშვებაც ერთდროულად. „საქართველო და მსოფლიოს“ რედაქცია კვლავ უსამძიმრებს მისი ოჯახის წევრებს უმძიმესი დანაკლისის გამო. უშიშროების გენერალ-ლეიტენანტმა ვალერი ჩხეიძემ სახელმწიფო უშიშროების დაცვას შესწირა თავისი ცხოვრება. უშიშროების კომიტეტის უმაღლესი კურსებისა და მოსკოვის უშიშროების კომიტეტის უმაღლესი სკოლის დამთავრების შემდეგ მუშაობდა საქართველოს სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტსა და შინაგან საქმეთა სამინისტროში სხვადასხვა თანამდებობაზე. 1984-1987 წლებში ავღანეთში სპეციალურ დავალებას ასრულებდა. მომდევნო წლებში დაინიშნა უშიშროების მინისტრის მოადგილედ, სასაზღვრო ჯარების სარდალად, თავდაცვის მინისტრის მოადგილედ, საქართველოს საზღვრის დაცვის დეპარტამენტის თავმჯდომარედ, საქართველოს უშიშროების მინისტრის მოადგილედ და საგარეო დაზვერვის დეპარტამენტის დირექტორად. ვალერი ჩხეიძის საუბარი ჩაინერა და გამოსაქვეყნებლად მოამზადა არმან სანაბლიძემ.

ვალერი ჩხეიძე

მელი პროფკატორი ნარუძლევა მათ და საით წარმართავს? — აი, ეს იყო უპირველესად გასარკვევი. სოხუმი მივლინებული უშიშროების სახელმწიფო კომიტეტის ოფიცრები ტურბაზაში დაგვავიანავეს. დავიყავით ჯგუფებად და დამსვენებლების ლეგენდებს ამოფარებულელები სექტორების მიხედვით გაგვანაწილეს: ზოგი — ქალაქში, ზოგი — გუდაუთის რაიონში. მე ამ უკანასკნელში მოვხვდი. გუდაუთა, მოგვხსენებთ, საკურორტო ზონაა, რომელიც ისევ, როგორც მთელი აფხაზეთი, საბჭოთა კავშირის ჯანმრთელობის კერად იყო მიჩნეული. იმ ზაფხულშიც უამრავი დამსვენებელი სტუმრობდა ამ რეგიონს. ახალგაზრდები ვიყავით და,

პუბლიკად ჩამოყალიბების უფლება. ეს ერთი. მეორე, როგორც ჩანდა, თავს იზღვევდნენ მოსალოდნელი რეპრესიებისგან. განსაკუთრებით აქტიურობდნენ მწერლები, მათ შორის, **ინალი-იზა, ბარციცი** და სხვები. ჩემი დაკვირვებით, ამ პროცესს წარმართავდა ერთი ხელი, ერთი დირიჟორი: გუდაუთის მიტინგზე ნათქვამ და მინიშნულ იდეას აქაური ორსამკაცოანი ჯგუფი დაუყოვნებლივ ჩაიტანდა სოხუმში და იქ უმეტესი აუდიტორია ზარზემით აიტაცებდა, შემდეგ პედაგოგიურ ინსტიტუტში, მასმედიის ადგილობრივი საშუალებებით გავრცელდებოდა. ასე რაზმადენენ ხალხს, ასე ყალიბდებოდა საზოგადოებრივი აზრი. ყველაფერი მართავდა პროცესის კლასიკური სქემით ნარმართებოდა, თუმცა კარგად შენიღბული და კარგად კონსპირირებული იყო. შედეგად, გარკვეული ჯგუფის (თუ ჯგუფების) იდეა ხალხის აზრად და მასის მოთხოვნად საღებოდა: მიტინგების მონაწილენი იყვნენდენ, რომ მათი მოთხოვნა საკუთრივ მათი იდეა იყო. ჩვენი ეს დაკვირვება მოვახსენეთ გენერალ ზარდალიშვილს. თავიდან დაგვგმობი იყო, რომ ჩვენ, თბილისიდან ჩასულელები, უშიშროების ადგილობრივი კომიტეტის ავანტურებს უნდა დავაკვირებოდით და, სპეციალური ტერმინი რომ ვინამარო, „საკონტროლო შეხვედრები“ მოგვენყო. ჩვეულტროივ ასეთ შეხვედრებს ხელმძღვანელი შემადგენლობა მართავს, მაგრამ ამ სპეციფიკურ ვითარებაში ჩვენც ჩავვართვას, ახალგაზრდები, რომლებსაც ხელმძღვანელი თანამდებობების დასაკავებლად დიდი გზა გვექონდა გასაწვეული.

აშკარა იყო ამ კონფლიქტის ერთგვარი ხელოვნობა, თითქოს ვიღაც ხალხის მისი ემოციებს თავის სასარგებლოდ ნაკარგავდა. არადა, ხალხის განყოფილებათა თავი პარკის მოგბანი არასოდეს ყოფილა

— აფხაზეთის თემა ჩემთვის ფორმალურად მტკივნეულია. მიუკერძოებლად რომ ილაპარაკო, ემოციებს უნდა მოერიო, დიოკო შენი განცდები, რაც ძალიან ძნელია. მაინც შევეცდები, — ასე დაიწყო საუბარი ბატონმა ვალერი ჩხეიძემ.

„პროცესების კულტის“ წინააღმდეგ დაწყებული კამპანიის გასაპროტესტებლად. მშვიდობიანი მსვლელობა, რომელიც ქალაქის ცენტრისკენ დაიძრა, მერვე პოლიკის ჯარისკაცებმა ტყვიამფრქვევებით დაცხრილეს. ასობით ახალგაზრდა დაიხრცა.

მართალი გითხრათ, შექმნილ ვითარებაში მაშინ ბოლომდე ვერ ვერკვეოდი, რადგან მხოლოდ უმცროსი ლეიტენანტი ვიყავი და მნიშვნელოვანი ინფორმაციებზე ხელი არ მიმინვდებოდა, ერთ რამეს კი ვხვდებოდი: **აშკარა იყო ამ კონფლიქტის ერთგვარი ხელოვნობა, თითქოს ვიღაც ხალხის მისი ემოციებს თავის სასარგებლოდ ნაკარგავდა. არადა, ხალხის განყოფილებათა თავი პარკის მომტანი არასოდეს ყოფილა, მით უფრო მაშინ, როცა ამ „თამაშს“ ფსიქიკურად გაუნწონსწორებელი ადამიანები უდგანან სათავეში.** სოხუმის ცენტრში 61 ათასამდე ადამიანი შეიკრიბა. რო-

ა ასაკისთვის დამახასიათებელი მაქსიმალური ზომიდან გამომდინარე, მზად ვიყავით სეპარატისტული არეულობის ცენტრში — სოფელ ლინში ჩავსულიყავით, მაგრამ ჩვენმა აფხაზმა კოლეგებმა არ გვირჩიეს. ვერ ვიტყვი, თვითონ ძაბვდნენ სიტუაციას თუ მართლა ჩვენს უსაფრთხოებაზე ზრუნავდნენ, მაგრამ დაჟინებით მოგვთხოვეს, ხელი აგვეკოვოთ და გვანაჩუქოთ. არადა, სწორედ ლინში შევძლებდით, მოგვეპოვებინა სარწმუნო და მრავალმხრივი ინფორმაცია სეპარატისტული განწყობილებების სიღრმესა და მასშტაბურობაზე, გამოსვლების ორგანიზატორებზე და ა.შ. თბილისიდან აფხაზეთში მივლინებული თანამშრომლების ხელმძღვანელი იყო უშიშროების სახელმწიფო კომიტეტის თავმჯდომარის მოადგილე, გენერალი შოთა ზარდალიშივილი, რომელსაც ყოველ საღამოს მოვახსენებდით, ან ვნახეთ, რას ვფიქრობდით და როგორი დასკვნების გამოტანა შეიძლებოდა შექმნილი რთული სიტუაციიდან. ვითარება მართლაც რთული იყო: გუდაუთაში, მაგალითად, აშკარად იგრძობოდა ანტიპროტესტული განწყობილება. თუ სოხუმში ასე თუ ისე ცდილობდნენ, შეენიღბათ ამ ბოზბულთა მიზნები და მისწრაფებანი, აქ ყველაფერი ხელისაგულზე იდო. სოხუმში, ლენინის მოედანზე გამოსული მომიტინგეები ცდილობდნენ, დასაშვებ საზღვრებს არ გადასცილდნენ, სამართლებრივ სივრცეში დარჩენილიყვნენ, რათა მშვიდობიანი გზით მოეპოვებინათ საქართველოდან გამოყოფისა და ცალკე რეს-

სათვალისწინო ადგილზე და არაფრისგან პრობლემები არ წარმოიქმნება. აფხაზეთის, ამ ადილურ ტომების, საქართველოში ჩამოსახლებისა და ჩვენს ტერიტორიაზე დაფუძნების ისტორიის მოყოლას არ შეუდგებოდა, რადგან იგი ცნობილია მეტყველებად განათლებული ჩვენი მოქალაქეებისთვის.

ეს სისხლიანი სადამსჯელო ოპერაცია ჩაატარა ნიკიტა ხრუშჩოვმა, რომელიც საჯაროდ რეპრესიების წინააღმდეგ ილაშქრებდა. სწორედ მაშინ იყო, საბჭოთა კავშირის უმაღლესი ხელმძღვანელი რომ დაგვემუქრა: „თუ თქვენ, ქართველები, არ დამოშობინდებით, აფხაზებს მოგისვენთ.“ პირდაპირ ვაცხადებ: სწორედ ხრუშჩოვთან უნდა ვეცდებოთ აფხაზეთში ანტიქართული განწყობილების გამწვავების სათავე.

დამდეგ ვასული საუკუნის 20-30-იან წლებში შეიმჩნეოდა და სტალინის გარდაცვალების შემდეგ პერიოდულად მეროდებოდა: 1958, 1978, 1989 წლებში. ეს უკანასკნელი განსაკუთრებული სიმწვავეით იყო გამოჩენული. როგორც ცნობილია, ცარიელ ადგილზე და არაფრისგან პრობლემები არ წარმოიქმნება. აფხაზეთის, ამ ადილურ ტომების, საქართველოში ჩამოსახლებისა და ჩვენს ტერიტორიაზე დაფუძნების ისტორიის მოყოლას არ შეუდგებოდა, რადგან იგი ცნობილია მეტყველებად განათლებული ჩვენი მოქალაქეებისთვის. აფხაზეთის მოვლენები ჩემთვის აქტუალური გახდა 70-იანი წლებიდან, მას შემდეგ, რაც ჩემდაუხებურად ამ პროცესების მონაწილე და თვითმხილველი გახვდი. 1978 წელს, ზაფხულში ჩვენ,

განვადგძობ შეწყვეტილ თხრობას:

(გაგრძელება შემდეგ ნომერში)

მძღოლად, რომელსაც მართვის მოწოდება
2006 წლის 1 აპრილამდე აქვთ აღებული, მისი
გამოყენება დაახლოებით, 3 თვის განმავლობაში
შეუძლიათ, რადგან 2018 წლის 1 იანვარს
დოკუმენტი იურიდიულ ძალას დაკარგავს.

უპატიურობა და
მოპყრობა

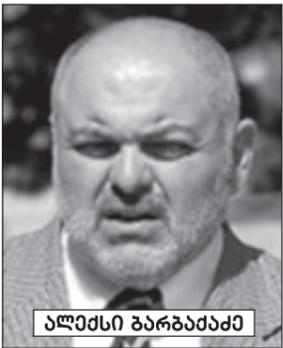

www.geworld.net

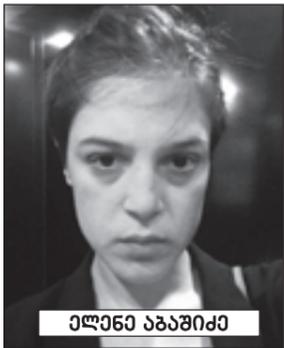
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

გიორგი მარგველაშვილი

ალექსი ბარბაქაძე

ელენე აბაშიძე

მარია მელიქიძე

თამარი შხალაძე

კახა კოშორიძე

სოფიო შამანიძე

ზაირა რიხლაძე

პრაქტიკის პრაქტიკა 2016-2017 წლებში 245 000 ლარის ოდენობის ხელფასი აღიწერა

საქართველოს პრეზიდენტის მრჩეველებს 20 თვეში, 2016 წლის 1 იანვრიდან 2017 წლის აგვისტოს ჩათვლით, ჯამში 245 524 ლარის ოდენობის ხელფასი აქვთ აღებული. მათგან ზოგიერთი პრეზიდენტის მრჩეველის თანამდებობაზე რამდენიმე თვეს მუშაობდა. ზოგიერთი კი უხელფასო შევსებულბაში იმყოფებოდა.

ხელოვნებისა და კულტურის საკითხებში პრეზიდენტის მრჩეველის, ელენე აბაშიძის, ხელფასი 6095 ლარს შეადგენდა. აბაშიძე პრეზიდენტის მრჩეველი 2016 წლის აპრილიდან გახდა, შესაბამისად, ამ თვეში მის ხელფასმა 1495 ლარი შეადგინა, ხოლო შემდეგ ორ თვეში — 2300-2300 ლარი. აბაშიძე ამ თანამდებობაზე მხოლოდ ამ სამ თვეს მუშაობდა.

ქართველოს პრეზიდენტის მრჩეველის — ალექსი ბარბაქაძის ხელფასმა 22 540 ლარი შეადგინა. იგი ამ თანამდებობაზე 2016 წლის 1 იანვრიდან 2017 წლის თებერვლის ჩათვლით მუშაობდა. რაც შეეხება პრეზიდენტის მრჩეველს იურიდიულ საკითხებში, კახა კოშორიძეს, მას 31 740 ლარი აქვს აღებული. კოშორიძე თანამდებობაზე 2016 წლის 1 იანვრიდან თებერვლის ჩათვლით მუშაობდა და

მისი ხელფასი 2300 ლარი იყო, ხოლო 2017 წლის თებერვალში, თანამდებობიდან წასვლის თვეს — 1840 ლარი.

პრეზიდენტის მრჩეველს ცენტრალური საკითხებში, მანია მელიქიძის, თანამდებობაზე 2016 წლის მარტიდან 2017 წლის ივნისის ჩათვლით მუშაობდა. მისი ხელფასი 2300 ლარს შეადგენდა, გამონაკლისი იყო თანამდებობაზე დანიშნვისა და გათავისუფლების თვეები, მაშინ მის ხელფასმა შესაბამისად 1533 და 2216 ლარი შეადგინა.

პრეზიდენტის მრჩეველს, საგარეო ურთიერთობათა მდივან თამარ შხალაძეს 50 150 ლარის ოდენობის თანამდებობრივი სარგო აქვს

აღებული. მისი ყოველთვიური ხელფასი 2300 ლარს შეადგენდა, ხოლო მიმდინარე წლის ივნისსა და აგვისტოში მის ხელფასმა 4 375 ლარამდე მოიმატა. იმავე რაოდენობის ხელფასი აქვს აღებული პრეზიდენტის მრჩეველს, პოლიტიკურ მდივან ზაირა რიხლაძეს. რაც შეეხება პრეზიდენტის მრჩეველს ეთნიკური უმცირესობის საკითხებში — სოფიო შამანიძის, მას 48 900 ლარის ოდენობის თანამდებობრივი სარგო აქვს აღებული. მისი ყოველთვიური ხელფასიც 2300 ლარს შეადგენდა, ხოლო მოცემული პერიოდის ბოლო ორ თვეში დანამატების გაუქმების გამო, რიხლაძისა და შხალაძის მსგავსად, მისმა ხელფასმაც მოიმატა 3750 ლარამდე

7 მოთხოვნა, რომელიც უნდა დააკმაყოფილოს ავტომობილმა ტექნიკური საჭარბების და რეაგირება ტექნიკური საჭარბების

ევრომომიკისა და მდგრადი განვითარების სამინისტროს სსიპ „სამხელეთო ტრანსპორტის სააგენტოს“ დირექტორი მიხეილ ხმაღალის განცხადებით, ტექნიკური საჭარბების ავტომობილმა უნდა დააკმაყოფილოს 7 მნიშვნელოვანი პარამეტრი. ესენია: მუხრუჭები, საჭის მექანიზმი, სავალი ნაწილი, ხილვადობა, მამულები ანუ ფარები, გამოწვანება და საბურავები.

ავტომობილების პერიოდული ტექნიკური ინსპექტირების დანიშნულებას, ანუ 2018 წლის პირველი იანვრიდან 2 ინსპექტირებაში საქართველოში ავტომობილი შემოწმდება.

„პირველ ტესტირებას დანიშნულებით 2018 წლიდან. ეს იქნება ორნაირი პროცესი, შემდეგ უკვე გადავდივართ ევროპულ სტანდარტზე, რაც არის 4+2+1. ეს იმას ნიშნავს, რომ ახალი მანქანა 4 წლამდე არ გადის სავალდებულო ტექნიკური ინსპექტირება 2018 წლის 1 იანვრიდან დანიშნულებით. რაც შეეხება ტექნიკური საჭარბების ფასს, ის, დაახლოებით, 60 ლარის ფარგლებში ელირება.“

ავტოსატრანსპორტო საშუალებების სავალდებულო ტექნიკური ინსპექტირება 2018 წლის 1 იანვრიდან დანიშნულებით. რაც შეეხება ტექნიკური საჭარბების ფასს, ის, დაახლოებით, 60 ლარის ფარგლებში ელირება.

2006 წლის 1 აპრილამდე აღებული მართვის მოწოდება კალას დაკარგავს

მძღოლებს, რომლებსაც მართვის მოწოდება 2006 წლის 1 აპრილამდე აქვთ აღებული, მისი გამოყენება დაახლოებით, 3 თვის განმავლობაში შეუძლიათ, რადგან 2018 წლის 1 იანვარს დოკუმენტი იურიდიულ ძალას დაკარგავს.

შინაგან საქმეთა სამინისტროს მომსახურების სააგენტოს ინფორმაციით, თუ A, B, BE, T, S, A1 და B1 კატეგორიების (ქვეკატეგორიების) მართვის მოწოდება 2006 წლის 1 აპრილიდან 2014 წლის 1 მარტამდე აღიღებ, მას მოქმედების იურიდიული ძალა 2028 წლის 1 სექტემბრამდე შეუნარჩუნდება, შემდეგ კი განახლება მოგიწევთ, ხოლო 2006 წლის 1 აპრილიდან 2014 წლის 1 მარტამდე გაცემულ C, CE, D, DE, C1, C1E, D1 და D1E კატეგორიების (ქვეკატეგორიების) მართვის მოწოდებებს ძალა 2018 წლის 1 სექტემბრამდე შეუნარჩუნდება.

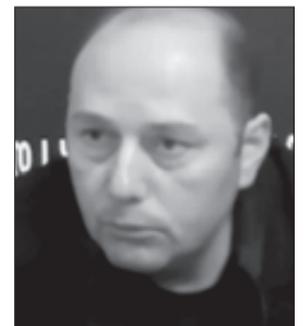

შემდეგ დოკუმენტი უნდა განახლდეს. მართვის მოწოდების განახლება არ გეგმატობებათ, ამისთვის მხოლოდ 15 ლარის გადახდა და ჯანმრთელობის დამადასტურებელი დოკუმენტი უნდა წარადგინოთ.

საქართველოს ხელისუფლება ეპროინტეგრაციით საქართველოს ეკონომიკის განვითარების ხელშეწყობას

პოლიტიკური გაერთიანება „საქართველოს ხელისუფლება ეკონომიკის განვითარების ხელშეწყობისთვის“ თანათავაზრებულ ღონისძიებაზე „პრაიმტიმის“ პრესკლუბში ბრიფინგზე ოქტომბრის ადგილობრივი თვითმმართველობის არჩევნების შესახებ ისაუბრა და როგორც საზოგადოებას, ასევე საქართველოს მთავრობას კიდევ ერთხელ შეახსენა, რომ საქართველოს ეკონომიკის განვითარების ხელშეწყობისთვის „პრაიმტიმი“ ორგანიზებისა და რამდენიმე ათეული ორგანიზაციის მხარდაჭერით, საქართველოს მასშტაბით, 2 მილიონი ხელმოწერა შეგროვდა, რომლითაც საქართველოს მოსახლეობის უმრავლესობამ მხარი დაუჭირა საქართველოს პოლიტიკურ და სამხედრო ნეიტრალიტეტს.

„მიუხედავად ამისა, ხელი-სუფლება აგრძელებს ეკონომიკური განვითარების ხელშეწყობის მიზნით დასახეულ საქართველოს, უკრაინის, ბელარუსის, აზერბაიჯანის, მოლდოვისა და სომხეთის ეკონომიკურ რეკონსტრუქციას. ე.წ. ევროპული პარტნიო-რეტი გვიქმნის ილუზიას, რომ ევროკავშირში გაწევრი-ანებით ჩვენი ქვეყანა განვი-ანობდება.“

რეალურად კი სა-ბერძნეთის, იტალიის, ესპანეთისა და სხვა ევროკავშირის წევრი ქვეყნების მაგალითზე ვნებდათ, რომ ეკონომიკის განვითარების ხელშეწყობის მიზნით უმცირესობის საკითხებში უმცირესობის კრიზისი-სია, რაც მისი ევროკავშირში გაწევრიანების შემდეგ და-ინისი — ადგილობრივი წარ-მოება მოიშალა და ეს სახელ-მწიფო გადაიქცა მსოფლიოს უმსხვილესი კორპორაციების პროდუქციის სარეალიზაციო ბაზრად. უარესი მოხდება სა-ქართველოშიც, თუ ევროკავ-შირში გავწევრიანდებით, რადგან ჩვენ არ გვაქვს ადგი-ლობრივი წარმოება. მსხვილი ქარხნებისა და საწარმოების უმრავლესობა, რომლებიც

ახალი წლიდან საქართველოში 50-თეთრიანი მონეტის გაცემა და დახვდის კანონიერი საშუალებების სტატუსი აღარ ექნება

საქართველოს ეროვნული ბანკის საბჭოს 2017 წლის 4 ოქტომბრის №5 დადგენილებით, 2018 წლის 1 იანვრიდან გადახდის კანონიერი საშუა-ლებების სტატუსი აღარ ექნება 1995 წლის ემისიის ოქროს-ფერის 50-თეთრიანი მონეტის, რომლის ავერსზე დატანილია გრიფონის რელიეფური გამოსახულება, მის ქვეშ ციფრები 50 და წარწერა — თეთრი, რე-ვერსზე — ბორჯღაღი, ციფ-რები და წარწერები: საქარ-თველოს რესპუბლიკა, REPUB-ლიც ოფ გეორჯია.

საქართველოს ეროვნული ბანკის ინფორმაციით, 2018 წლიდან სავაჭრო და ნაღდი ფულით მომსახურების ობი-ექტებს აღარ ექნებათ ანა-რიმსწორების მიზნით მათი მიღების ვალდებულება. 2018 წლის განმავლობაში ძველი 50-თეთრიანი მონეტის შე-სადლებული იქნება ნებისმიერ კომერციულ ბანკსა და საქარ-თველოს ეროვნული ბანკის საკასო ცენტრში, ხოლო 2019 წლის 1 იანვრიდან — მხოლოდ საქართველოს ეროვნული ბანკის საკასო ცენტრში (მისა-მართ: თბილისი, 0198, კახე-თის გზატკეცილი 72).

1931 წლის 19 სექტემბერს სტალინმა თხოვნით მიმართა ამიერკავკასიის სამხარეთო კომიტეტის მდივან ქართველიზვილსა და ამიერკავკასიის ჩიქას უფროს ბერიას: „მთხის იზოლიატორში ზის მასწავლებელი ნიკოლოზ დიმიტრის ძე მახარაძე, 73 წლის, მე მას ვიცნობ სემინარიიდან და ვფიქროვ, არავითარ შემთხვევაში არ უნდა იყოს საბჭოთა ხელისუფლების წინააღმდეგი. გთხოვთ, გაათავისუფლოთ მოხუცი და შედეგი მაცნობოთ. სტალინი“.

მხედართმთავარი **ბანი**, რომელმაც თავი გამოიჩინა სამოქალაქო ომში პოლონელებთან ბრძოლაში, შემდგომ სამხედრო-საპაერო აკადემიის კათედრის გამგე გახდა. ტუხაჩევსკის აქტიური მოქმედების შედეგად, როგორც ბევრი სხვა, გაიქცა (ნამდვილი გვარი **ზმირიანტი**) აქტიურად მონაწილეობდა სამხედრო გადატრიალებაში, რის გამოც 1935 წელს საპრობოლეში აღმოჩნდა. 1935 წლის 22 ოქტომბერს, შინაგან საქმეთა მინისტრ **იაგოვას** ბრძანებით, გაი მოსკოვიდან იაროსლავსკის ციხეში უნდა გადაეყვანათ. გაითვალისწინა რა პატიმრის მაღალი რანგი, იავოდამ ბრძანება გასცა, გაი იაროსლავსკი ცალკე სამგზავრო კუპით გადაეყვანათ. მგ ზავრობისას პატიმარმა, რომელსაც სამი სპეცრაზმიელი აცილებდა, საპროფარემოში გაყვანა მოითხოვა, გამყოლებმა მისი თხოვნა დააკმაყოფილეს. როგორც კი ჩაიკეტა საპროფარემოში, გაიმ სწრაფად ჩამეტვრია ფანჯარა და სიჩქარეაქრეფილი მატარებელიდან გადახტა. მომხდარის შესახებ დაუყოვნებლივ აცნობეს სოჭში მყოფ სტალინს. განრისხებულმა სტალინმა შემდეგი შინაარსის წერილი გაუგზავნა მოლოტოვს, კავანოვიჩსა და იავოდას:

აბელ ენუქიძე, სტალინი და მახარაძე

სტალინის რისხვა პარტიული ელიტიდან პიკულს ხანტარული აღმასრულებელი კომიტეტის მდივან აბელ ენუქიძეს დაატყდა თავს. ის მიზეზთა გამო გათავისუფლებული იქნა დაკავებული თანამდებობიდან და გარიხსული პარტიის რიგებიდან

ეს აბელუბდა თავიდან იქნებოდა აცილებული, რომ გაი არა სპეცვაგონით, არამედ საპარტიო ვაგონით გადაეყვანათ. ვფიქრობ, შიხსახკომი სერიოზულად არის ავად და დროზე უნდა ვუმკურნალოთ. სტალინი“ (სტალინის პირადი არქივი 558. აღწერა 11. საქმე 96. ფურ. 1).

სტალინი რისხვას პარტიული ელიტიდან პიკულს ხანტარული აღმასრულებელი კომიტეტის მდივან აბელ ენუქიძეს დაატყდა თავს. ის მიზეზთა გამო გათავისუფლებული იქნა დაკავებული თანამდებობიდან და გარიხსული პარტიის რიგებიდან. აბელ ენუქიძე მრავალი წლის განმავლობაში იტყუებოდა სტალინის ახლო მხარდებლებს და თანამდებობაზე დამტკიცების დროს სტალინი უნდა დაეხმებინათ. 10 სექტემბერს კავანოვიჩმა სტალინს გაუგზავნა დეპეშა, რომლითაც აცნობებდა, რომ ენუქიძე განთავისუფლებულია დაკავებული თანამდებობიდან და დანიშნა ხარკოვში შესაფერის თანამდებობაზე. ყოველივე ეს იმით დასრულდა, რომ ენუქიძის კვალში ჩამდგარმა საგანგებო კომისიამ გამოამხურა მასზე საშინაო თუ საგარეო დაზვერვის მიერ მოპოვებული მონაცემები და სტალინიც წინ ვერ აღუდგა მტკიცებულებებს. აბელ ენუქიძე დააპატიმრეს და 1937 წელს დახვრიტეს.

1936 წლის აგვისტოში მოსკოვში დაიწყო **ზინოვიევი** და **კამენევის** სასამართლო პროცესი. 17 აგვისტოს ეუოვმა და კავანოვიჩმა სტალინის მიმართეს თხოვნით, მიეცა მითითება, როგორ უნდა გაშუქებულიყო პრესაში აღნიშნული პროცესი. სტალინმა გამოთქვა სურვილი, „ტროცკისტების ტერორისტული დაჯგუფების“ სასამართლო პროცესს დათმობოდა „პრავდისა“ და „იზვესტიის“ თითო სვეტი ყოველდღიურად, ხოლო სხვა გაზეთებში — ნახევარი სვეტი. იქვე იყო მითითებული, რომ სრულად ყოფილიყო გამოქვეყნებული საბრალდებო დასკვნა და პროკურორის გამოსვლა. ასევე მითითებული იყო, გაზეთებს გამოექვეყნებინათ

ცნობა გაზეთში“. სტალინი განსაკუთრებული ყურადღებით ადევნებდა თვალს სასამართლო პროცესის მიმდინარეობას და შესაბამის რეაქციას გამოხატავდა განსასჯელთა ჩვენებებზე, რომელსაც ისინი სასამართლოს მოახსენებდნენ. 1936 წლის 24 აგვისტოს სასამართლომ განსასჯელთა უმრავლესობას სასჯელის უმაღლესი ზომა მიუსაჯა — დახვრეტა. განსასჯელებმა შეწყალა ითხოვეს (გარდა **ბოლტმანისა**, რომელმაც განაცხადა, რომ „იმსახურებს დახვრეტას და უნდა დაიხვრიტოს“). ყველა სიკვდილმისჯილს უარი ეთქვა შეწყალებაზე. ამის შესახებ სოჭში მყოფ სტალინს გაუგზავნეს ცნობა, რომელსაც ხელს აწერდნენ კავანოვიჩი, ორჯონიკიძე, ვორიშვილი და ეუოვი. სტალინიც დაეთანხმა.

28 აგვისტოს დისტანციურად მართულ კავანოვიჩს სტალინმა დაავალა, ევროპულ ენებზე ეთარგმნა სასამართლოს გადაწყვეტილება და გაეყვანებინა: „**ეს უნდა გააითქვას სწრაფად და გახრბადეს ფართოდ, მხატვარული ბუნების მატარებელი, დაე, ამის შესახებ შეიტყუონ სხვები**“.

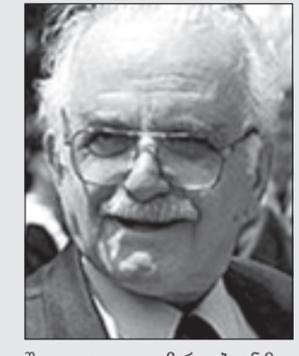
1936 წლის 16 აგვისტოდან 24 ოქტომბრის ჩათვლით, სტალინისთვის მიწერილი და მის მიერ პასუხად გაგზავნილი წერილებიდან ნათლად ჩანს ქვეყნის უკიდურესი მდგომარეობა და ამ მდგომარეობის გამოსწორებისთვის მებრძოლი ცენტრალური ფიგურა — სტალინი, რომლისკენაც მიპყრობილია დედამიწის ერთი მეექვსედის მცხოვრებთა ყურადღება და რომელიც არის მსოფლიოს დიდი სახელმწიფოების პოლიტიკური ინტერესებისა და შურისძიების ობიექტი. და რაოდენ საცოდავი არიან იმ ერის მოქალაქეები, ხელის გულით რომ ცდილობენ მზის დაბნელებას. (ბაბრქელოვა იქნება)

სტალინი მტკიცად მიუყვებოდა დასახულ გზას და საბაქო პოლიტიკის ლაბირინთებში ახარხებდა ომის დაწყების გადაწყვეტას, მაგრამ შინაურ მტრებთან დიპლომატია და ტაქტიკა არ ჭრიდა. სამხედრო სიღწეულობების გაყიდვამ, მკანულობისა და სოფლის მეურნეობის საბოტაჟით განადგურებამ, უკიდურეს მდგომარეობამ და მიიყვანა არა მხოლოდ სტალინი, არამედ ქვეყანა, მაგრამ, მიუხედავად ამივე მდგომარეობისა, სტალინი არ კარგავდა წონასწორობას

მეგობრის გახსენება

რამდენიმე წელია, ჩვენგან წავიდა და იმიერში გადასახლდა ქვეყნისთვის თავდადებული ადამიანი — გენერალი პანტელეიმონ გიორგაძე.

პანტელეიმონ გიორგაძე, აგრეთვე, გახლდათ საქართველოს ერთიანი კომუნისტური პარტიის დამფუძნებელი და ხელმძღვანელი. დიდი მისი დამსახურება ქვეყნისა ხალხის წინაშე, ამიტომ მის საფლავთან მის დაბადების დღეზე ყოველწლიურად იკრებიან თბილისის პარტიული ორგანიზაციის წარმომადგენლები, რაიონებიდან ჩამოსული კომუნისტები და ყვავილებით ამკობენ მის საფლავს.

წლეულს პანტელეიმონ გიორგაძის საფლავზე შეკრებილმა კომუნისტებმა თავიანთი მგზნებარე გამოსვლებში გაიხსენეს პანტელეიმონ გენერლის დამსახურებები სამშობლოსა და ხალხის წინაშე. გულსტკივილით აღნიშნეს დღევანდელი საქართველოსა და მისი მოსახლეობის საგალალო მდგომარეობა. ამასთანავე, იმედი გამოთქვეს, რომ საქართველო-

ში კვლავაც გაიზრდებიან მისი ადამიანები, ქვეყანაში დამყარდება წესრიგი, წერტილი დაეხმება ანარქიასა და განუკითხაობას, სამშობლოში დაბრუნდება მსოფლიოში გაფანტული ქართველობა, ხალხი დაიბრუნებს დაკარგულ ბედნიერებას. იმედა, „კიდევაც დაიზრდებიან ალგეთს ლეკვები მგლისანი!“

შიული სიყვარული

1966 წლის 1 აგვისტოს ყოფილი საზღვაო ძვეითი ჩარლზ ჯოჯი უიტმენი ტიხასის უნივერსიტეტის 28-სართულიანი კოშკის სახურავზე გამაგრდა და 96 წუთის განმავლობაში ოპტიკურსამიზნის შიშვენიდან ესროდა ქუჩაში გამვლელებს. დაიღუპა 16 ადამიანი, დაიჭრა — 32. ამ ტრაგედიამდე ცოტა ხნით ადრე უიტმენმა ცოლი და დედა მოკლა.

მასობრივი მკვლელობები «დემოკრატიის სიტადელში»

1 ოქტომბერს ლას-ვეგასში მორიგი მასობრივი მკვლელობა მოხდა. დაიღუპა 59 ადამიანი, დაიჭრა 500-ზე მეტი. ეს დანაშაული მსხვერპლთა რაოდენობის მიხედვით, ცეცხლსასროლი იარაღით ჩადენილ დანაშაულებში ყველაზე მასშტაბურია აშშ-ის ისტორიაში. რა მოტივი ამოძრავებდა 64 წლის მილიონერ (აშშ-ის საგადასახადო სამსახურის განცხადებით, ლას ვეგასში ხოცვა-ჟლეტის მომწყობს ანგარიშზე 5 მლნ დოლარი ჰქონდა) სტივენ პედოკს, რომელმაც სასტუმრო „მანდალა-ბეის“ 32-ე სართულიდან ცეცხლი გაუხსნა ქანთრის ფესტივალის სტუმრებსა და მონაწილეებს, ჯერჯერობით უცნობია, მაგრამ როგორც ასეთი შემთხვევების შემდეგ ხდება ხოლმე, ამერიკელ საზოგადოებაში კვლავ დაიწყო კამათი — საჭიროა თუ არა შეზღუდვების დაწესება ცეცხლსასროლი იარაღის შექენაზე. და, სანამ კამათობენ, „დემოკრატიის სიტადელად“ წოდებული ამერიკა თავის სამწუხარო რეკორდებს ამხოვს. აი ჩამონათვალი მასობრივი მკვლელობებისა, რომლებიც ამერიკის შეერთებულ შტატებში ბოლო წლებში მოხდა:

2016 წელი, გეიკლუპი ორლანდოში, 49 ადამიანი

2016 წლის 12 ივნისს ლამეს ორლანდოს გეიკლუბ Pulse-ს თავს დაესხა შაშხანითა და პისტოლეტით შეიარაღებული მამაკაცი **მარკ მარტინი**, რომელიც იყო აშშ-ის მოქალაქე, მისი მშობლები კი ავღანელი იმიგრანტები არიან. მარტინმა გეიკლუბში 49 ადამიანი გამოასალმა სიცოცხლეს, 53 კი — დაჭრა, შემდეგ კი მძევლები აიყვანა. სამართალდამცველებმა მარტინი შემთხვევიდან რამდენიმე საათის შემდეგ მოკლეს და მძევლები გაათავისუფლეს. მომხდარზე პასუხისმგებლობა ტერორისტულმა ორგანიზაცია „ისლამურმა სახელმწიფომ“ დაიკისრა.

1924 წელი, სკოლა „ბე-ტი“, 45 ადამიანი

მასობრივი მკვლელობა, რომელსაც ლას-ვეგასის ინციდენტად იწოდებდნენ ყველაზე დიდი მსხვერპლი მოჰყვა აშშ-ში, 1924 წლის 18 მაისს მოხდა მიჩიგანის ქალაქ ბეტის სკოლაში: 55 წლის ფერმერმა **ქანდრიუ კემპომ**, რომელიც განათლების საბჭოს წევრი იყო, ჯერ ცოლი მოკლა და სახლი ააფეთქა, შემდეგ კი დაწყებით სკოლაში ხოცვა-ჟლეტა მოაწყობა. დაიღუპა 45 ადამიანი, მათ

შორის — 38 მოსწავლე და 7 მასწავლებელი, დაიჭრა — 57.

2007 წელი, პირჯინის პოლიტექნიკური უნივერსიტეტი, 32 ადამიანი

2007 წლის 16 აპრილს ქალაქ ბლეესბერგში, ვირჯინიის პოლიტექნიკური უნივერსიტეტის საერთო საცხოვრებელსა და სასწავლო კორპუსში, როცა იქ 895 სტუდენტი იმყოფებოდა, კორეული წარმოშობის ამერიკელი **ჩო სონ სიმ** ცეცხლსასროლი იარაღიდან გასროლით 27 სტუდენტი და უნივერსიტეტის 5 თანამშრომელი მოკლა, 25 — დაჭრა, შემდეგ კი თავი მოიკლა.

2012 წელი, დაწყებითი სკოლა „სენდი ჰუკი“, 26 ადამიანი

2012 წლის 14 დეკემბერს, 20 წლის **ალან პიტარ ლენჯამ** ჯერ დედა მოკლა, შემდეგ ავტომობილში ჩაჯდა და გაემგზავრა ქალაქ ნიუტონის (კონეტიკუტის შტატი) დაწყებით სკოლა სენდი ჰუკში. შაშხანითა და 3 პისტოლეტით შეიარაღებულმა ლენჯამ სკოლაში შესვლისთანავე გახსნა ცეცხლი. დაიღუპა 26 ადამიანი, მათ შორის, 6-7 წლის 12 გოგონა და 8 ბიჭი, აგრეთვე, მოზრდილები და სკოლის დირექტორი, დაიჭრა — 2, ლენჯამ თავი მოიკლა.

1991 წელი, რესტორანი „ლუზი“, 23 ადამიანი

1991 წლის 11 ოქტომბერს 35 წლის უმუშევარი **ჯორჯ ბენარდი** თავისი პიკაპით ქალაქ კილინის (ტეხასის შტატი) რესტორან „ლუზიში“ შეიჭრა და დაიყვირა: „კილინისა და ბელტონის ყველა ქალი გველგესლა, იმის გამო, რაც დამმართეთ მე და ჩემს ოჯახს! ეს ანგარიშსწორების დღეა!“ ამის შემდეგ გენარდმა ამოიღო ორი პისტოლეტი და ცეცხლი გაუხსნა რესტორანში მყოფთ. მან 23 ადამიანი გამოასალმა სიცოცხლეს, 27 კი — დაჭრა, შემდეგ კი თავი მოიკლა.

1984 წელი, სან-დიეგოს „მაკდონალდსი“, 21 ადამიანი

1984 წლის 18 ივნისს შაშხანითა და პისტოლეტით შეიარაღებული 41 წლის **ჯიმს ჰუმბარტი** „მაკდონალდსი“ შევიდა და 21 ადამიანი მოკლა, მათ შორის — 8 თვის ჩვილი, 20 ადამიანი კი დაჭრა. სროლა 78 წუთს გრძელდებოდა და ამ ხნის განმავლობაში ჰუმბარტმა 245-ჯერ გაისროლა. ბოროტმოქმედ სპეცდანიშნულების რაზმის სნაიპერმა მოკლა.

1966 წელი, ოსტინი, 16 ადამიანი

1966 წლის 1 აგვისტოს ყო-

ჯოჯი უიტმენი და სსსტუმრო „მანდალა ბეი“

სან ბერნარდო. მანანა, რომელიც ფარული და მალში ბავშვებს ცდილობდა

დაწყებითი სკოლა „სენდი ჰუკი“

სამხედრო ბაზა „ფორტ ჰუდი“

ოსტინი

ფილი საზღვაო ძვეითი ჩარლზ ჯოჯი უიტმენი ტიხასის უნივერსიტეტის 28-სართულიანი კოშკის სახურავზე გამაგრდა და 96 წუთის განმავლობაში ოპტიკურსამიზნის შიშვენიდან ესროდა ქუჩაში გამვლელებს. დაიღუპა 16 ადამიანი, დაიჭრა — 32. ამ ტრაგედიამდე ცოტა ხნით ადრე უიტმენმა ცოლი და დედა მოკლა.

2015 წელი, სან-პეტრო-დინო, 14 ადამიანი

2015 წლის 2 დეკემბერს ამერიკაში დაბადებული პაკისტანელი მუსლიმანი **საიდ ფარუქი** და მისმა ცოლმა **ტაზვინ მალიქმა** ლოს-ანჯელესის გარეუბან სან-ბერნარდონის ჯანდაცვის დეპარტამენტის 14 თანამშრომელი მოკლეს — ფარუქის კოლეგები. „ისლამური სახელმწიფო“ მხარდამჭერი ფარუქი და მალიქი დევნილ პოლიციელებმა გამოასალმეს სიცოცხლეს.

1986 წელი ედმონდი, 14 ადამიანი

1986 წლის 20 აგვისტოს ოკლაჰომას შტატის ქალაქ ედმონდში ფოსტის თანამშრომელმა **პატრიკ ჰენრი შერილი** თავისი 14 კოლეგა მოკლა, 6 კი — დაჭრა, შემდეგ თავი მოკლა. შერილიმ მისთვის საყვებურის გამოცხადების გამო ჩაიდინა ეს დანაშაული.

2009 წელი, სამხედრო ბაზა ფორტ ჰუდი, 13 ადამიანი

ზემოთ ნახსენებ ქალაქ კილინში კიდევ ერთი მასობრივი მკვლელობა მოხდა. 2009 წლის 5 ნოემბერს 39 წლის სამხედრო ფსიქიატრმა, ნარმოდოშობი პალესტინელმა **ანი-დელ ჰასანმა** 13 ადამიანი გამოასალმა სიცოცხლეს, 42 — დაჭრა. ჰასანი დაპატიმრეს. 2013 წელს მას სიკვდილის განაწინ გამოუტანეს და ახლა სასიკვდილო ინიექციას ელოდება.

1999 წელი, სკოლა „ო-ლუმბინი“, 13 ადამიანი

1999 წლის 20 აპრილს ჯეფერსონის ოლქის (კოლორადოს შტატი) სკოლა „ოლუმბინიში“ 17-18 წლის მოსწავლეებმა — **ირიკ ჰარისმა** და **დელან კლეაოლდმა** — ცეცხლი გაუხსნეს მოსწავლეებსა და მასწავლებლებს. მიმდებარე დაიჭრა 37 ადამიანი, მათგან 13 დაიღუპა. ჰარისმა და კლეაოლდმა თავი მოიკლეს.

2015 წელი, ქალაქი რი-ზუარგი, 9 ადამიანი

2015 წლის 1 ოქტომბერს ორეგონის შტატის ქალაქ როზუარგში მოსწავლეობის დროს მასობრივი მკვლელობა მოხდა. 26 წლის კრისტოფერ **შონ ჰარპარ-მისრაგამ** კოლეჯ ამპუვას კამპუსის (სტუდენტების საერთო საცხოვრებელი) ტერიტორიაზე ცეცხლსასროლი იარაღიდან გასროლით 9 ადამიანი მოკლა, 9 დაჭრა და შემდეგ თავი მოიკლა. ეს მეორე ასეთი ინციდენტი იყო როზუარგში. პირველი მოხდა 2006 წლის 23 თებერვალს: 14 წლის მოსწავლე **ვინსენტ უინ ლუდორომ**, რომელსაც კლასელები გამუდმებით დასცინოდნენ, პისტოლეტიდან გასროლით მიმდებარე 16 წლის **ჯოჯი უიტმენი**. აღსანიშნავია, რომ ამერიკულ კოლეჯში სისხ-

ვერც ერთი სერიოზული ანალიტიკოსი ვერ იტყვის, რომ თვითგამოცხადებული კოსოვო შიიქლაზა სიცოცხლისუნარიანი იყოს დასავლეთის მხარდაჭერის გარეშე. დამოუკიდებელი ორბანისკინების შეფასებით, 1992-2002 წლებში საერთაშორისო თანამეგობრობა კოსოვოს 2,3 მილიარდი დოლარის ფინანსური დახმარება გაუწია „რაფორმატი“ განსახორციელებლად, რაც კოსოვოს მშპ-ს თითქმის ნახევარია. ამჟამად უფრო მცირე თანხაზე ლაპარაკობენ, მაგრამ, ამის მიუხედავად, 2016 წელს, მსოფლიო სავალუტო ფონდის მონაცემებით, კოსოვოს ბიუჯეტი უცხოური 173 მილიონი ევროთი შეივსო, რაც იმ თანხის ფარდია, რომელიც პენსიებისა და სხვა სოციალური ხარჯების დასაფარავად არის საჭირო.

კატალონიის დამოუკიდებლობის შესახებ გამართული რეფერენდუმის დრამატულმა განვითარებამ, ასევე, ერაყელი ქურთების თვითგამორკვევის პლემისციტმა კვლავ წამოჭრა საკითხი იმის თაობაზე, რომ საერთაშორისო პრაქტიკაში არ არის ერებისა და ტერიტორიების თვითგამორკვევის დაშვების ზუსტი კრიტერიუმი.

ეს ქმნის ნოყიერ ნიადაგს „ორმაგი სტანდარტებისა“ და „პოლიტიკური სპეკულაციური“ კომბინაციების დასამკვიდრებლად. მიუხედავად იმისა, რომ კატალონიურ სეპარატიზმს ხანგრძლივი და უნიკალური ისტორია აქვს, დღევანდელი მოვლენების შეფასებისას ცდილობენ სხვა რეგიონულ კრიზისებზე მის „მიბმას“, მათ შორის, ბალკანეთის კრიზისზეც, რომლის დროსაც „ორმაგი სტანდარტები“ და გეოპოლიტიკურით თამაშები სრულად გამოვლინდა.

ამ საკითხების გარემო ამ დღეებში გამართულ დისკუსიაში მონაწილეობდა საერთაშორისო ურთიერთობათა საკითხების ამერიკული საბჭოს პრეზიდენტი რიჩარდ ჰაასი. ერაყის ქურთისტანის რეფერენდუმიდან ოთხი დღის შემდეგ და კატალონიის რეფერენდუმამდე ორი დღით ადრე იგი აღნიშნავდა, რომ თანამედროვე სამყაროში ახალი სახელმწიფოებრიობის დამკვიდრება მნიშვნელოვანწილად დამოკიდებულია სხვა სახელმწიფოების მიერ აღიარებაზე. ჰაასი ცდილობს საერთო ნებსების ფორმულირებას, რომლებიც, მისი თქმით, უნდა გამოვიყენოთ მსგავს შემთხვევებში. „ჰაასმა ხუთი ნესი ჩამოაყალიბა: ისტორიული საფუძვლის არსებობა, რომელიც დადასტურებს ადნიშნული ხალხის „უტყუარ კოლექტიურ იდენტობას“; ურყვე არგუმენტების არსებობა, რომლებიც დამტკიცებს, რომ „არსებული სტატუსს ვყო დაკავშირებულია მოცემული ტერიტორიის მოსახლეობის დიდ ფიზიკურ, პოლიტიკურ და ეკონომიკურ დანახარჯთან“; „ახალი სეპარატიული პოლიტიკური სტატუსის“ ძლიერი მხარდაჭერა მოსახლეობის

მიერ; ახალი სახელმწიფოს „სიცოცხლისუნარიანობა“; დაბოლოს ის, რომ „გამოყოფა არ უნდა დაემუქროს ქვეყნის დარჩენილი ნაწილების სიცოცხლისუნარიანობას ან მეზობელი სახელმწიფოების უშიშროებას“.

ამ წესებს თუ მივსვამთ, ალბანელი იუგოსლავიისა, ალბანელები, რომ დასავლეთმა ძალიან იჭქარა იუგოსლავიის რიგი რესპუბლიკების, ასევე, სერბეთის მხარის — კოსოვოს დამოუკიდებლობის აღიარება.

შეკითხვებს აჩენს კოსოვოელი ალბანელების „კოლექტიური იდენტურობა“ (ცნობილია, რომ კოსოვოელ ალბანელებს თვით ალბანელი ექსპერტები და ალბანეთის ეროვნული მოძრაობის ლიდერები გაეხიზნავენ, როგორც საერთაშორისო ეთნოსის შემადგენელ ნაწილს. ამ ნაწილმა თავისი დამოუკიდებლობა მოიპოვა ალბანეთის რესპუბლიკის შემადგენლობაში შესვლის კვალზე, ხოლო ბოსნიელი მუსლიმებისა და ჩერნოგორიელები კოლექტიური იდენტურობის დონე, ისტორიული თვალსაზრისით, ჩამორჩება იმავე კატალონიელებისა და, მით უფრო, ქურთების იდენტურობას.

ვერც ერთი სერიოზული ანალიტიკოსი ვერ იტყვის, რომ თვითგამოცხადებული კოსოვო შეიძლება სიცოცხლისუნარიანი იყოს დასავლეთის მხარდაჭერის გარეშე. დამოუკიდებელი ორგანიზაციების შეფასებით, 1992-2002 წლებში საერთაშორისო თანამეგობრობამ კოსოვოს 2,3 მილიარდი დოლარის ფინანსური დახმარება გაუწია „რაფორმატი“ განსახორციელებლად, რაც კოსოვოს მშპ-ს თითქმის ნახევარია. ამჟამად უფრო მცირე თანხაზე

კატალონიის კრიზისის ბალკანური ნანამკვდარი

ლაპარაკობენ, მაგრამ, ამის მიუხედავად, 2016 წელს, მსოფლიო სავალუტო ფონდის მონაცემებით, კოსოვოს ბიუჯეტი უცხოური 173 მილიონი ევროთი შეივსო, რაც იმ თანხის ფარდია, რომელიც პენსიებისა და სხვა სოციალური ხარჯების დასაფარავად არის საჭირო. რაც შეეხება რიჩარდ ჰაასის მიერ ჩამოყალიბებულ ბოლო პუნქტს, რომლის მიხედვით, ამა თუ იმ ტერიტორიის გამოყოფა არ უნდა დამუქროს ქვეყნის დარჩენილი ნაწილების სიცოცხლისუნარიანობას ან მეზობელი სახელმწიფოების უშიშროებას, კოსოვო-ალბანურმა სეპარატიზმმა და დასავლეთის მიერ მისმა ცალმხრივმა მხარდაჭერამ გამოიწ

ვია ალბანელებით დასახლებული ბალკანეთის სხვა რაიონების დესტაბილიზაცია და შექმნა უაღრესად საშიში პრეცედენტი. შემთხვევითი არ არის, რომ ბალკანეთის სახელმწიფოები ზღუდვით დამორტყნენ ევროსაბჭოში გაერთიანების შესაძლებლობას. ეს საყოველთაოდ გაცხადდა ვასულ ზაფხულს იტალიის მთავრობის, ეგიდით ტრიესტში გამართულ ყოველწლიურ კონფერენციაზე: „ევროკავშირი — დასავლეთი ბალკანეთი“, რომელშიც მონაწილეობდნენ ალბანეთის, ბოსნიისა და სერბეთის, მაკედონიის, სერბეთის, ჩერნოგორიისა და კოსოვოს დელეგაციები. როგორც იტალიის მთავრობის მეთა

ურმა პაოლო ჯინტილონიმ აღნიშნა, ევროკავშირს განზრახული აქვს „დასავლეთ ბალკანეთის ქვეყნებისთვის დატოვოს ევროკავშირთან მიერთების პერსპექტივა“, მაგრამ ევროკავშირში შესვლისთვის მოსამზადებლად ბალკანეთის ქვეყნებს „დიდი დრო დასჭირდება“. შეიძლება ვივარაუდოთ, რომ, როგორც კატალონიამ, ასევე ერაყის ქურთისტანში, მოვლენების განვითარება გამოიწვევს გეოპოლიტიკურ მანევრებსა და სპეკულაციას, რომლებსაც საერთო არაფერი აქვს სტაბილურობის ინტერესებთან და ხალხთა მისწრაფებებთან. ესპანური გაზეთი La Vanguardia კატალონიური რეფერენდუმის შესახებ აღ

ნიშნავს, რომ არსებულ რეალობაში სახალხო პროტესტები ევროკავშირს განსაკუთრებით არ აღელვებს. „XX საუკუნის ბოლოს ბევრმა ქვეყანამ შეძლო დამოუკიდებლობის მოპოვება, — განაგრძობს გაზეთი, — იგულისხმება ყოფილი საბჭოთა რესპუბლიკები, ბალკანეთის სახელმწიფოები და სამხრეთ სუდანისაკი კი, მაგრამ მათ დამოუკიდებლობას გზა გაუხსნეს შვეიცარიის სხვა სახელმწიფოებმა და ორგანიზაციებმა: აშშ-მა, ნატომ, ევროკავშირმა, სავალუტო ფონდმა. საბჭოთა კავშირისა და იუგოსლავიის დამლა ამ სტრუქტურების სტრატეგიული გეგმებით იყო გათვალისწინებული... კოსოვოს დამოუკიდებლობა აღიარეს, მაგრამ სეპარატიული განწყობილებები აფხაზეთში, სამხრეთ ოსეთში, ყირიმში და სამხრეთ-აღმოსავლეთ უკრაინაში კატეგორიულად უარყვეს“. „ხალხის ნებას ევროკავშირი კვარცხლებზე აყენებს, მაგრამ მხოლოდ მაშინ, როცა ეს ნება ეთანხმება ოლიგარქიულ და პეტროლიუმ ინტერესებს... ეს ინტერესები შეიძლება შეიცვალოს კატალონიისთვის დამოუკიდებლობის მინიჭების სასარგებლოდ, მაგრამ ასე მოხდება მხოლოდ იმ შემთხვევაში, თუ ესპანეთის მთავრობა უცებ დაიწყებს სოციალურად ორიენტირებულ პოლიტიკის განხორციელებას და შეეცდება ნატოდან გასვლას, ხოლო ამის საპირიონე იქნება კატალონიის ნეოლიბერალური მთავრობა, რომელიც გეზს ჩრდილოატლანტიკური ალიანსისკენ აიღებს“, — ასკვნის La Vanguardia. მართებული შენიშვნა! **კატრა ისკანდროვი, FONDSK.RU**

ლომბარდია და ვენესია კატალონიის გზას მიჰყვება

«ერთიანი ევროპა» არც ისე მთლიანი გამოდგა. კატალონიურმა კატრქემმა «ქველი სამყაროს» პოლიტიკურ რუკაზე სვლილებები შეიქალაზა გაოინვიროს

იტალიის ეს ორი პროვინცია კატალონიის გზას მიჰყვება. 22 ოქტომბერს ამ პროვინციებში კენჭს უყრიან მათი რეგიონებისთვის უფრო მეტი ავტონომიურობის მინიჭების საკითხს. იტალიის მასმედია სასწრაფოდ და ხაზგასმით აღნიშნა, რომ კატალონიის რეფერენდუმი და ლომბარდიისა და ვენეციის დამოუკიდებლობისაკენ სწრაფვა ერთმანეთისგან განსხვავდება: «კატალონიის რეფერენდუმზე, რომელიც ესპანეთის არალეგალურად მიაჩინა, ამომრჩევლებს ეკითხებოდნენ, სურთ თუ არა ესპანეთისგან გამოყოფა. ლომბარდიისა და ვენეციის მიზნები გაცილებით მოკრძალებულია. ამომრჩევლებს შეეკითხებიან:

სურთ თუ არა, რეგიონების დემინსტრაციებმა თხოვნით მართონ ცენტრალურ ხელისუფლებას, მისცენ მეტი ავტონომია იმ პროცედურის ჩარჩოებში, რომლებიც საკონსტიტუციო სასამართლოს მიერ არის გათვალისწინებული». ავტონომიის გაფართოების ლოზუნგებით იტალიაში გამოდნენ „ჩრდილოეთის ლიგა“. მისი ლიდერი მათეო სალვინი ჩრდილოეთის ავტონომიებისთვის ითხოვს გაცილებით მაღალ დონეს — იტალიის ფედერ

ალური მიმდინაობის ჩრდილოეთურმა აღიაროს სამხრეთურები. „ჩრდილოეთის ლიგა“ მოითხოვს ხელი-სუფლების მმართველი სტრუქტურების ნაწილის რომიდან იტალიაში გადატანას და, აგრეთვე, იმას, რომ ლომბარდიელებს ჰქონდეთ უფლება, თავად განსაზღვრონ ჯანდაცვის, უშიშროებისა და სავადასახადო პოლიტიკა ამ რეგიონში. სალვინი იბრძვის იმისთვის, რათა თავისი პარტია, ფრანგული „ეროვნული ფრონტის“ მსგავსად (რომლის ლიდერია მარინ ლე პენი), რეგიონულიდან საერთო-იტალიურ პარტიად გარდაიქმნას.

ლომბარდიისა და ვენეციის მსგავსი განწყობილებათა სამართროლიც (იტალიის გერმანულენოვან პროვინციაში), რომელსაც ავსტრიასთან შეერთება სურს. „სამხრეთ ტიროლის პარტიის“ გამოქვეყნებულ მანიფესტში ნათქვამია: „დღეს — კატალონია, ხვალ — სამხრეთი ტიროლი“. ამ მოძრაობამ ალტრადიჯეს პროვინციის საპარ

ლამენტო არჩევნებში ხმების 7,2 პროცენტი მიიღო, სხვა ავტონომიის მომხრე ძალებთან ერთად ხმების 25 პროცენტი. მოთხოვნა ერთია: ფართო ავტონომიის მინიჭება ან იტალიიდან გასვლა. მსგავსი განწყობილებებია ბელგიაშიც (კამათი ფლამანდიელებსა და ვალონელებს შორის), პოლონეთში (სილეზიელებისა და პოლონელების და

პირისპირება), დიდ ბრიტანეთში (მოტლანდიელები, ვალელები და ინგლისელები), ესპანეთში, სადაც, კატალონიელების გარდა, ბასკებიც არიან. „ერთიანი ევროპა“ არც ისე მთლიანი გამოდგა. კატალონიურმა პატრუქმა „ქველი სამყაროს“ პოლიტიკურ რუკაზე ცვლილებები შეიძლება გამოიწვიოს. **FONDSK.RU**

ფრთხილობენ კრუიზის ორგანიზატორები თაღარიგს იჭირენ. არცთუ უსაფუძვლოდ, რადგან იქ, დემოკრატიის ციხედავად აშშ-შიც კი, სხვისი პირადი ცხოვრების ფირზე აღზემებაზე არათუ უარს არ ამბობს ზოგიერთი, არამედ საკუთარი ცოლის ინტიმური მომენტების სასაპარაოდ გამომტანასაც არ ერიდება შურისძიების მიზნით.

დასავლეთი კოსმოლოგი

www.geworld.net
თბილისი, დ. ბაქრაძის №6, ტელ: 234-32-95

60 წლის კედოვილი წლევის განმავლობაში აუპატიურებდა გოგონას

60 წლის დევიდ ჰარტი, ტაქსის მძღოლს სუონსიდან (დიდი ბრიტანეთი), ბრალი წაუყენეს გოგონას მრავალჯერ გაუპატიურებაში. პირველად იგი მსხვერპლს თავს დაესხა მაშინ, როცა იგი 11 წლისა იყო; 2001-დან 2015 წლამდე ცხოვრობდა მასთან და ამ სექსობრივი კავშირის ჩანაწერს ვიდეორატის მეშვეობით ავრცელებდა.

დევიდ ჰარტის მსხვერპლმა პოლიციელებს დაწვრილებით აღუწერა, როგორ ექცეოდა მას მოძალადე, რომ ზოგჯერ მეგობრის ძალთან სექსუალური კონტაქტის დამყარებასაც აიძულებდა. „მე თავსაც ვიღიანებდი, რადგან შემიძლო მისი შეჩერება, მაგრამ ძალიან მეშინოდა მისი. მეზიზღებდა საკუთარი თავი, ამის გაკეთების უფლება რომ მიეცემა. ეს ძალადობა მესიზმრება“, — განაცხადა სასამართლო სხდომაზე მსხვერპლმა.

კედოვილი უარყოფდა წყენებულ ბრალდებას და აცხადებდა, რომ აღნიშნული დროის განმავლობაში ფიზიკურად არ შეეძლო მასთან კონტაქტის დამყარება. 27 სექტემბერს სასამართლო სხდომაზე ჰარტი ცუდად გახდა, იგი სასწრაფოდ მოათავსეს უელსის

ერთ-ერთ საავადმყოფოში. მას შემდეგ, რაც ნაფიცმა მსაჯულმა იგი დამნაშავედ ცნეს გაუპატიურების 12 შემთხვევაში, ბრალდებული მიიშალა, მაგრამ იმავე საღამოს დააკავეს. ჯერჯერობით ცნობილი არ არის, რას მიუსჯიან დამნაშავეს.

სკანინასნაკმეტყველს მკავლის ნავის სოლისა და 6 შვილის გაუპატიურების 87 წლით პატიმრობა მიესაჯა

სასამართლომ 52 წლის ლი დონალდ ტრამს 87 წლით პატიმრობა მიუსაჯა ბავშვების გაუპატიურებისა და სხვა დანაშაულის ჩადენისთვის, — იუნყება New York Post-ი. სასამართლომ მისი დანაშაული დააკვალიფიცირა, როგორც სექსუალური მხეცობა.

გამოძიების მასალების მიხედვით, კაპლანი დაუმეგობრდა და ფინანსურად დაეხმარა დანიელ და სავილა შტოლუფსების ოჯახს 20 წლის წინ, როცა ისინი ტოვებდნენ ამიშების თემს. ამის შემდეგ იგი თანდათან დაუახლოვდა ოჯახის ქალებს, როგორც „წინასწარმეტყველი“, და აიძულებდა მათ „ღმერთთან კავშირის დამყარებას“.

დეს გამოუთქვამს. მაგრამ მას შემდეგ, რაც „წინასწარმეტყველთან“ სექსუალური კავშირი თავად დაამყარა, დედამ თავისი ქალიშვილები მეტოქეებად აღიქვა, რომლებიც კაპლანის სასიყვარულო ვენებებს ართმევდნენ ამძუვნეებულ მშობელს. გოგონებმა დედას მათთან სექსუალური კავშირი არასრულწლოვანების დროს დაამყარა. ერთ-ერთმა მათგანმა განაცხადა, რომ „ეს მოხდა მაშინ, როცა 6 წლის იყო“.

დანიელ და სავილა შტოლ-ცფუსებს 6-6 წლით პატიმრობა მიესაჯათ თავიანთი შვილებისთვის არასასურველი გარემოს შექმნის ბრალდებით; კაპლანი კი 87 წელიწადს გაატარებს ციხეში, სადაც სულიერი ახოხდება.

უზნეობა დემოტრატიის სახელით

ზღვის ტაღაბზე მოლივლივე საქსკრუიზი

ამ ინფორმაციისთვის შეიძლება სხვა სათაურიც შეგვეჩინა, მაგალითად, ასეთი: „ინდივიდუალიზმის მქადაგებელი ნეოლიბერალიზმის ხომალდი გარყვნილების კოლექტივიზაციის კურსით მიემართება“.

ტვინი რომ არ იჭყლიტოთ ამ რებუსის ამოხსნაზე, ახლავე გეტყვით, რაც ხდება: 26 ივნისს ვენეციაში სტარტი აიღო მსოფლიოში პირველმა სექსკრუიზმა. 700-მდე მგზავრი ერთკვირიან ტურეში გაჰყვამდირულ ხომალდ Azamara Quest-ს, რომელზეც „თავისუფლების“ ისეთი ატმოსფერო სუფევს, ედემის ბლშიც რომ ვერ წარმოიდგენდნენ მისი პირველი მკვიდრნი.

ვერ წარმოიდგენდნენ იმითომ, რომ ორნი იყვნენ — ადამი და ევა, შიშვლები და თანაც ლედვის ფოთლების გარემე... ხოლო მაცდუნებულ გველს არ ეყოფოდა ფანტაზია იმ დონის „სექსუალური ზეიმის“ წარმოსადგენად, რომელიც მოლივლივე ხომალდზე კოლექტიური სექსის ორგანიზატორებმა შექმნეს.

აქ ყველაფერი დასაშვებია: სექსუალური კავშირის დამყარება საზოგადოების თავშეყრის ზონებში, პარტნიორების გაცვლა, მამათამაშობა, ლეზბოსელობა და ა.შ.

ოლონდ ძალადობის გარეშე! ეს ბარდაგი დემოკრატიულობის პრინციპს განუხრელად იცავს. ტერორისტულ თავდასხმებზე კი ვერაფერს მოგახსენებთ, ვერც იმას გეტყვით, ვინ აიღებს პასუხისმგებლობას ასეთ შემთხვევებზე, თუ მოხდა. აღნიშნული რეისით მგზავრობის მსურველი დასავლური ღირებულებების მქონე ადამიანი იმდენი იყო, რომ ორგანიზატორებმა გაისისთვის უკვე დაგეგმეს მეორე კრუიზის მოწყობა.

მანამდე გარყვნილების ამ კოლმურწენობაში მოხვედრანზე მხოლოდ ოცნების თავისუფლება დარჩენილი ამძუვნედადასტურებს, რომ მოძალადე მათთან სექსუალური კავშირი არასრულწლოვანების დროს დაამყარა. ერთ-ერთმა მათგანმა განაცხადა, რომ „ეს მოხდა მაშინ, როცა 6 წლის იყო“.

კოლექტიური ფერმა! კრუიზის ორგანიზატორია მექსიკური კომპანია Original Group, რომელიც ორ კურორტს ფლობს მექსიკაში, სადაც „დასვენება“ შეუძლიათ 21 წელს მიღწეულ ტურისტებს, ოლონდ — ნყვილად! რა ხდება იმ ნყვილთა „სამოთხეში“, ძნელი მისახვედრი არ არის... რაც „იქ ხდება“, იმის ზღვის სიგრძეში გადატანა განიზრახეს და განხორციელეს კიდევ მოლივლივე

ბორდელის ორგანიზატორებმა. ჩვენ დიდი ყურადღებით შევარჩიეთ გემიც და მარტუტიც, რათა უზრუნველგვეყო მგზავრები უმაღლესი კლასის დასვენებით და მისცემოდნენ განცხრომას მდიდრულ უსაფრთხო გარემოში“ — განუცხადა ბრიტანულ „დეილი მელის“ კომპანიის გენერალურმა დირექტორმა რიდრიმ დე ლა პენიამ.

„უდიდეს საზღვაო ორგანიზაციას“ მოსახვედრი მიღების ფასი 3,2 ათასი დოლარი ღირს სტანდარტულ კაიუტაში, ხოლო ლუქსში — 11 ათასი დოლარი თითოეულ ადამიანზე. რა არის აკრძალული? — კრუიზის სტუმრებს ეკრძალებათ კრუიზის სხვა მონაწილეთა გადაღება.

გადაღება ამას ყურადღება! აქაც კი, ამ სოდომიაშიც, იცავენ პირად ცხოვრებაში ჩაურევლობის პრინციპს, რომელიც, უთუოდ გახსოვთ, ფეხს ქვეშ ჰქონდა გათელილი სააკაშვილის ხელისუფლებას; გათელილი კი არა, სახელმწიფო პოლიტიკის რანგში აღაზევე-

ბდა, ევროპული იდეალების ერთგული „მიმიკო ნიკოლოზოვიჩი (როგორც მას უკრიანაში უწოდებენ).

ფრთხილობენ კრუიზის ორგანიზატორები და თაღარიგს იჭერენ. არცთუ უსაფუძვლოდ, რადგან იქ, დემოკრატიის ციხედავად აშშ-შიც კი, სხვისი პირადი ცხოვრების ფირზე აღზემებაზე არათუ უარს არ ამბობს ზოგიერთი, არამედ საკუთარი ცოლის ინტიმური მომენტების სასაპარაოდ გამომტანასაც არ ერიდება შურისძიების მიზნით.

37 წლის შონ დონისმა, რომელიც აშშ-ში, როკლენდში, ცხოვრობს, ეჭვი შეეპარა რა მეუღლის ერთგულებაში, სმარტფონის გამოყენებით შეძლო ვიდეოზე გადაღება, რემოცო დალატობდა მას ნენსი საკუთარ ბოსთან. შონმა გამოცემა The Sun-ს მოუთხოვა, რომ სულის სიღრმემდე შეაძრუნა მეუღლის ვიდეო და ამიტომ გაეყარა კიდევ. გაეყარა და დამშვიდა: შური იძიება განხორციელდა,

მაგრამ აიქოჩრა ცოლყოფილი და სასამართლოში უჩივლა ყოფილ ქმარს უკანონო თვალთვალის გამო.

შონს 15 წლით პატიმრობა ემუქრება. ვაი, ასეთ შურისძიებას და უი, ასეთ კანონმდებლობას და ამგვარი კანონმდებლობის განმახორციელებელ ძალღვენ სტრუქტურას, რომელმაც 37 წლის მამაკაცი პატიმრობისთვის განირა, ხოლო 11 წლის გოგონას გამაუპატიურებელი 28 წლის მამაკაცი მოძალადე არ მიიჩნია.

ეს შემთხვევა წლეგდელ აპრილში მოხდა, პარიზის შემოგარენში. გამოძიების მონაცემებით, მამაკაცმა გოგონას თავის მამაში შეიტყუა და დაჰპირდა, რომ „ასწავლიდა კოცნას“... რასაც, როგორც მსალოდნელი იყო, სექსუალური კონტაქტი მოჰყვა.

ბავშვის მშობლები და იურისტები მოითხოვენ, რომ მამაკაცი მოძალადე ეცნოთ; აცხადებდნენ, რომ გოგონა შონისგან „პარალიზებული“ იყო და „არ შეეძლო დაეცვა თავი“. პროკურატურამ კი მიიჩნია, რომ ახალგაზრდა კაცის მხრიდან (რომელიც ორი შვილის მამა იყო) ადგილი არ ჰქონია არავითარ ძალადობას, არც მუქარას. სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, გოგონა დათანხმდა საკუთარი სურვილით(!).

საფრანგეთის სისხლის სამართლის კოდექსით, „თანხმობის“ ასაკი 15 წლით(!) არის განსაზღვრული. ესეც ნიშნავს დობლივია! სასამართლო სხდომა 2018 წლის 13 თებერვლისთვის გადაიდო.

